

Revistă lunară de informații și inspirație pentru așteptătorii revenirii Domnului Hristos

iunie 2011

Curierul Adventist

Dan – cetatea
compromisurilor 6

Spiritul Profetic:
inspirație
și autoritate 8

Convenția
Profesorilor
de Teologie
din Europa 20

Vremea
redeșteptării 31

**O editură
cu porțile deschise**

Sumar

Curierul Adventist

„Iată, Eu vin curând...”

Misiunea noastră este să-L înălțăm pe Domnul nostru Isus Hristos prin prezentarea de experiențe ale dragostei Lui nemărginite, prin prezentarea de articole și știri, ajutându-l astfel pe cititor să-L cunoască mai bine pe Mântuitorul și să aibă o speranță vie în apropiata Lui revenire.

- 3 Editorial *Virgiliu Peicu*
Musafiri de vreme lungă
- 4 Spiritual *Iosif Diaconu*
Remediu pentru o viață dublă
- 6 Istorie biblică *Traian Aldea*
Dan – cetatea compromisurilor
- 8 Teologie *Gerhard Pfandl*
Spiritul Profetic: inspirație și autoritate
- 10 Editura Viață și Sănătate
O editură cu porțile deschise
- 19 Comunicare *Cristian Purnea*
Punți către oameni
- 20 Eveniment *Szalos-Farkas Zoltán*
Convenția Profesorilor de Teologie
- 22 Educație *George Knight*
Fețele diamantului – păstoria și educația
- 24 Sănătate *Laura Fierbințeanu*
Depresia, o tulburare care ne poate afecta?
- 25 Misiunea Femeii *Brândușa Cristescu*
Stai lângă Mine!
- 26 Știri
- 28 De vorbă cu cititorii *Florin Lăiu*
„Cunoscând binele și răul”
- 30 Pagina copiilor *Alina Badea*
De-unde vine ...?
- 31 De la inimă la inimă *Georgel Pirlitu*
Vremea redeșteptării

Curierul Adventist

Anul LXXXVIII, iunie 2011

Publicația oficială a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România

Apare lunar, sub coordonarea Comitetului Uniunii

Director
Iacob Pop

Redactor-șef
Virgiliu Peicu

Redactor
Iosif Diaconu

Consultanți
Teodor Huțanu, Ioan Câmpian-Tătar,
Eduard Călugăru, Georgel Pirlitu,
Paul Pauliuc, Lucian Cristescu, Mihai
Maur, Romeo Asanache, Daniel Delcea

Colaboratori speciali
Romică Sîrbu, Nelu Burcea, Ciprian
Iorgulescu, Daniel Chirileanu, Marius
Munteanu, Constantin Dinu

Corectură
Ramona Cristea, Elena Buciuman

Grafică și tehnoredactare
Irina Toncu

Adresa de corespondență
Curierul Adventist, str. Erou lăncu
Nicolae, nr. C38-38A Voluntari, jud. Ilfov,
cod 077190

E-mail: curierul@adventist.ro
Web site: www.curieruladventist.ro

Imprimare
Tipografia Fast Print,
Str. Țepeș Vodă nr. 111, sect. 2
București, tel. 021 323 00 20
Fax. 021 323 00 40

ISSN 1220-6725

Musafiri de vreme lungă

Luna iunie, începând chiar cu prima zi a ei, a intrat în patrimoniul culturii noastre ca fiind luna copilului. Este ocazia când le oferim copiilor un spațiu și un timp special în viața noastră. Ne gândim la propria copilărie, la venirea pe lume a fiilor și ficelor noastre, la nepoți și căutăm să le oferim daruri și să le facem surprize. Frumos, plăcut și plin de melancolie este începutul acestei luni! Dar ce este copilul nostru? Cine este el? Și ce înseamnă copilăria lui?

Povestea începe cu doi tineri ieșiți din perioada adolescenței. În marele parc al vieții se regăsesc, se recunosc și rămân unul lângă altul. El își pipăie coasta stângă și descoperă un gol, ea simte subit că nu-i mai ajunge umbra ocrotitoare a familiei și a descoperit-o pe a lui, pe a străinului atractiv. Apoi se pomenesec în fața lui Dumnezeu, într-o bucurie comună și generală. Încep alpinismul existenței în familie.

Toți se bucură de tinereii căsătorii, dar mai ales El, Dumnezeu lor. Și cum bucuria naște mai totdeauna daruri, într-o zi, Isus vine cu surpriza: „Dragii mei, vreau să cunoașteți un alt tip de iubire, acela care Îl face pe Dumnezeu fericit. Vă voi trimite un musafir. Pe cineva care pe Mine mă face să cânt. El este un dar al lui Dumnezeu pentru voi. El vă va ajuta să vedeți viața în mai multe dimensiuni, vă va antrena zâmbetul și pofta frumoasă a vieții, vă va aduce lumină și vă va ajuta să știți cum se trăiește în cer. E plăpând, sensibil și extrem de casant. Prin el, veți învăța să aveți grijă cum umblați cu lucrurile fine și să simțiți duhul vieții. El vă va colora existența și vă va umple tolba de săgeți și ținte, așa încât viața voastră va fi rodnică și împlinită. În iubirea voastră curată pentru el se va oglindi întotdeauna iubirea lui Dumnezeu pentru voi.

Dar, nu uitați! Nu fiți posesivi! Copiii sunt darul lui Dumnezeu! Nu sunt ai voștri, ci ai Lui. Purtați-vă cu ei așa cum vă purtați cu trimișii Cerului! Purtați-vă dumnezeiește, ca să aplec cine este Tatăl lor suprem. Iubiți-i cu forță maximă și cu duioșie profundă, ca să vină peste ei ploaia timpurie și ploaia târzie. Într-o zi, va trebui să-i duceți în sala Templului din cer.

«Iată, Doamne, pe aceia pe care mi i-ai dat...»

Dar până atunci, învățați-i să rămână lângă El și voi, lângă ei. Însoțiți-i în lumea lor și nu încercați să-i împingeți pe cărările voastre bătătorite! Lăsați-i să descopere căile lor spre înalt! Ei nu sunt polițe de asigurare pentru vârste înaintate, ci sunt soluțiile lui Dumnezeu pentru cei iubiți de El. Când tata și mama nu se mai respectă în iubire, copiii lor le apune soarele și rămân în întuneric. Acolo încep a se hrăni cu faptele negre. Singurul răsărit de lumină și învățătură pe care-l trăiesc este când văd că părinții lor se iubesc.

Nu-i faceți să fie orfani în cer! Lăsați-i să fie acolo cu părinții lor! Fie-vă dragă bucuria lor și hrăniți-vă cu fericirea lor! Sunt darurile lui Dumnezeu.

Anii vieții trec ca un fulger. Într-o zi, vor veni la ușa atenției voastre și vă vor spune că sunt gata de plecare. Veți fi uimiți și surprinși, neînțelegând, la început, ce vor să însemne cele auzite. Dar ei vor pleca pe drumul pe care au plecat toți. Veți realiza cu uimire că ei, copiii, au devenit maturii lui Dumnezeu. Veți privi în urma lor, ca în urma musafirilor. Da, și ei au fost niște musafiri. Musafiri de vreme mai lungă. Musafiri din cer, spre cer.” ■

Virgiliu Peicu este redactorul-șef al Curierului Adventist.

Remediu pentru o viață dublă

Isprăvnicia – sau administrarea creștină a vieții – este un subiect din ce în ce mai puțin abordat. Chiar dacă anumite aspecte ale isprăvniciei sunt menționate în dezbateri și publicații, totuși acestea nu sunt privite ca părți ale unui sistem coerent de viațuire generat de faptul că suntem cetățeni ai Împărăției lui Dumnezeu. Acest lucru este cauzat de faptul că, sub influența secularizării, oamenii își privesc propria religie ca fiind paralelă cu viața reală și ruptă de aceasta. Religia are un rol de sertar, manifestată doar în anumite timpuri și în anumite locuri. În afară de acestea, viața este altceva decât religia.

Nici noi, adventiștii de ziua a șaptea, nu am rămas în afara acestui curent. Se accentuează tot mai mult o scindare între viața de biserică și viața din timpul săptămânii. Avem un vocabular de biserică și unul de serviciu; avem privire de biserică și priviri de stradă; avem melodii de biserică și melodii de ascultat în mașină... Credința și speranța noastră de a-L vedea pe Hristos venind pe norii cerului nu mai au un rol coordonator asupra vieții. Traversăm subtil puntea de la credința proclamată (mărturisind oricui și oriunde) la credința declarată (mărturisind doar când ni se cere).

Ori, isprăvnicia creștină tocmai asupra acestei realități atrage atenția. Dar, ca să știm ce trebuie făcut într-o asemenea situație, avem nevoie ca mai întâi să înțelegem ce înseamnă o administrare creștină a vieții.

Ispravnici ai tainelor lui Dumnezeu

Subiectul isprăvniciei creștine cade prea des în discuția despre bani și credințioșia în oferirea zecimii. Chiar dacă implică și aspectul financiar, isprăvnicia creștină are în vedere fiecare dimensiune a vieții omului născut din nou.

A administra viața în sens creștin înseamnă a înțelege că nu doar o parte din timp este al lui Dumnezeu; adică, îi dau Lui ce I se cuvine (a șaptea zi), iar restul îl folosesc după bunul plac. A fi un administrator creștin înseamnă a conștientiza că tot timpul meu este un dar de la Dumnezeu și că răspund înaintea Lui de modul cum folosesc nu doar a șaptea zi, ci toate cele șapte zile.

A fi un administrator creștin nu se limitează doar la a pune deoparte a zecea parte din salariu. Ci ispravnicul creștin înțelege că toate veniturile sale se datorează grijii divine. Creștinul va folosi în mod responsabil toate resursele sale, astfel încât Împărăția căreia îi aparține să se extindă.

Acest mod de a privi lucrurile se aplică la toate aspectele vieții: sănătate, muncă, familie, vorbire, îmbrăcăminte etc. Creștinul vede totul ca aparținându-I lui Dumnezeu și se vede ca un colaborator al Său.

Păgânii considerau că ceea ce au și sunt le aparține lor. De asemenea, mai credeau că era nevoie să îndeplinească anumite servicii pentru zei, pentru ca aceștia să le ofere în schimb protecție, sănătate și resurse. Zeii, în concepția păgână, nu îi iubeau pe oameni, ci doar se foloseau de ei. După ce își achitau datoriile față de idoli, oamenii puteau folosi cum credeau de cuviință ceea ce le-a rămas.

Deosebirea contemporană dintre viața de biserică și viața obișnuită are la bază o astfel de viziune despre Dumnezeu. Creștinul se simte dator să Îi ofere lui Dumnezeu o parte din ceea ce are, ca răspuns la serviciile pe care El le-a făcut în favoarea lui. Apoi, partea de timp, de resurse și de sănătate care a rămas poate fi risipită oricum.

Cât de diferită este o astfel de abordare față de modul în care ni-L descoperă Scriptura pe Dumnezeu! Dumnezeu face totul pentru că ne iubește. Conform Bibliei, omul nu este pentru Dumnezeu doar un instrument de lucru. Biblia Îl numește pe Dumnezeu „Tată”. El ne oferă viață, sănătate, timp și resurse, pentru că ne iubește; și face lucrul acesta cu bucurie.

În consecință, omul este prezentat de Scriptură nu ca un stăpân al lucrurilor. El este un fiu al lui Dumnezeu și, deci, administrator a tot ceea ce are. Dumnezeu este proprietarul vieții omului, al bunurilor lui și al timpului său. Iar omul își va dovedi loialitatea dacă va folosi toate aceste daruri cu scopul proslăvirii lui Dumnezeu.

În Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea există un departament special format pentru a asista membrii în trăirea unei vieți bazate pe convertire. Acesta este Departamentul Administrarea Creștină a Vieții și are rolul de a oferi resurse și sfătuire pentru o viață creștină completă.

Acest departament a fost format în cursul celei de-a 50-a Sesiuni a Conferinței Generale, din anul 1966. Începând cu anul 2005, fratele Erika Puni (originar din Samoa) este responsabil la nivel mondial cu acest departament. În Diviziunea Euro-Africa, din care face parte și România, coordonator este fratele Paolo Benini (originar din Italia). Răspunderea pentru Departamentul de Administrare Creștină a Vieții în Uniunea Română o are fratele Eduard Călugăru.

Cum pot deveni un ispravnic creștin?

Pentru omul modern – independent și capitalist –, ideea de a fi doar administrator, și nu proprietar pare respingătoare. Tocmai de aceea nu-i de mirare că a simțit nevoia să își ramifice viața: pentru Dumnezeu și pentru sine. Însă cum poate omul contemporan, născut în egoism și educat în individualism, să deștrine modelul creștin de administrare a vieții?

Punctul de plecare în acest demers este convertirea sau nașterea din nou. Dumnezeu nu ne cere să ne chinăm pentru a deveni ispravnici creștini. El așteaptă ca noi să ne bucurăm că ne putem trăi viața în acest mod. De aceea experiența convertirii, a descoperirii lui Dumnezeu în lumina crucii, este cheia devenirii noastre ca ispravnici creștini.

După ce Îl vom cunoaște pe Dumnezeu ne vom bucura să trăim așa cum vrea El. Ca fii ai Tatălui, spălați și sfințiți de sângele Mielului, nu vom mai găsi rostul unei vieți trăite separat de Dumnezeu.

Doar când Îl vom înțelege pe El și apoi și pe noi, la piciorul crucii, vom putea să fim administratori ai vieții în sens creștin. Doar atunci orele Sabatului nu ni se vor părea prea lungi; doar atunci vom înțelege că atelierul de mecanică poate fi un loc de adunare al îngerilor; doar atunci vorbirea noastră curentă va fi o altă predică. Și doar atunci nu vom mai avea emoții când coșulețul pentru daruri va trece prin fața noastră. ■

Iosif Diaconu este director-asistent al Departamentului Administrarea Creștină a Vieții, Uniunea de Conferințe.

5 iunie 1863 – În timpul unei întâlniri de rugăciune din casa familiei Hillard, Ellen White a primit o viziune ce avea să aibă implicații foarte profunde asupra adventiștilor de ziua a șaptea. Această viziune este cunoscută până azi ca „viziunea despre reforma sănătății”, durând cam 45 de minute și dezvăluind planul lui Dumnezeu cu privire la importanța unui stil de viață sănătos și datorită de a spune lumii despre el. Printre adevărurile speciale evidențiate atunci, amintim: cumpătarea în mâncare și muncă, importanța apei, valoarea alimentației vegetariene, „datoria sacră” de a ne îngriji de sănătate și de a-i convinge și pe alții de aceasta. Principiile acestea, încercate deja de unii medici reformatori ai vremii, aveau acum perspectiva corectă și toate elementele erau puse în ordinea exactă.

Iunie 1885 – S. N. Haskel și colaboratorii săi ajung pentru prima dată în Australia. Deși poate părea destul de devreme pentru numărul de credincioși adventiști din America, totuși Ellen White a spus, încă din 1874, că în timpul unei viziuni i s-a arătat cum

tipografiile din lumea întreagă aveau să tipărească publicații adventiste, iar singura țară pe care a reușit să și-o amintească era Australia. Prin campanii publice de evanghelizare, colportaj, publicații, vizite din casă în casă, lucrarea din Australia a progresat rapid, în ciuda dificultăților. La scurt timp, chiar Ellen White a sosit aici pentru a ajuta la consolidarea lucrării.

8 iunie 1869 – Sora Haskel împreună cu grupa ei de rugăciune vor înființa prima organizație adventistă pentru femei. Ele se întâlneau în fiecare miercuri seara pentru rugăciune și planuire. Împreună au hotărât să împartă localitatea în așa fel încât fiecare să aibă un cartier de vizitat, în care să îngrijească de cei săraci, de bolnavi și de cei interesați de Evanghelie. Apoi au început să trimită scrisori misionare la o mulțime de adrese. Odată cu numirea sorei Maria Huntley ca președintă a organizației, misiunea prin scrisori s-a extins și dincolo de Atlantic, una dintre surori învățând limba germană special pentru a fi de folos în această ramură a lucrării. ■

Adrian Neagu, pastor

DAN – cetatea compromisurilor

„Și toți fiii lui Israel au ieșit și adunarea s-a strâns, ca un singur om, de la Dan până la Beer-Șeba...” (Jud. 20,1)

Poarta a II-a a cetății Dan, tronul regelui și banca bătrânilor

Dan este localitatea cea mai nordică a Israelului, așezată la poalele Muntelui Hermon. Este al doilea loc ales de seminiția daniților pentru a se reazeza, după împărțirea țării de către Iosua. Aici se va stabili primul cult idolatru în Israel, încă din perioada judecătorilor, și tot aici va fi ridicat un centru cultic nebiblic de către Ieroboam. Bindecuvântat cu daruri naturale excepționale, locuitorii lui vor excela în compromisuri spirituale. Ce putem face ca avantajele materiale și de orice fel să nu ne îndeapărteze de Dumnezeu?

Istoricul așezării

Era în timpul conflictelor zilnice de frontieră dintre Israel și Siria de la începutul anilor 1960. Arma israeliană săpa tranșee și adăposturi. Un locuitor al satului din apropiere a observat ziduri vechi și ruine dezgropate, împrăștiate de către soldați. I-a anunțat imediat pe arheologi și s-au dus tratative cu armata pentru protejarea sitului. Încă din timpul conflictului, arheologii au început săpăturile pe partea opusă rafalelor inamice, iar după război, au extins cercetările la întregul tel (colină artificială formată din ruinele unor cetăți antice). După 30 de ani de cercetări și restaurări, Tel Dan este astăzi unul dintre cele mai frumoase situri din perioada regală care au fost restaurate. Punctele-cheie de atracție sunt: poarta cetății, înălțimea lui Ieroboam și poarta cu triplu arc din perioada canaanită.

Pe lângă cetatea canaanită și israelită, care a existat pe acest tel, tot aici, de sub această movilă, izvorăște cel mai puternic braț al Iordanului. Un adevărat râu iese de sub pământ de pe o suprafață de numai câteva hectare. Izvorul Dan al Iordanului, cu un cadru geografic minunat și cu vestigiile arheologice, face ca situl să fie un punct de atracție pentru foarte mulți turiști.

Cetatea nu apare între localitățile cucerite și împărțite de Iosua, nici cu numele vechi, de Lais, nici cu cel nou, de Dan. Apare pentru prima dată în raportul biblic în Judecători 18, când bărbații din seminiția lui Dan își căutau o nouă așezare. Ei au găsit această cetate, numită Lais, așezată în partea de nord a bazinului Hule, într-o mică depresiune dintre Munții Liban și Hermon, care le-a plăcut. Ei au cucerit-o, au reconstruit-o și au redenumit-o **Dan**. De atunci, a rămas cea mai nordică localitate israeliană, iar definirea țării se făcea prin cuvintele: „De la Dan până la Beer-Șeba”.

Importanța cetății

Localitatea se află pe drumul marilor caravane din Orientul Mijlociu. Călea Mării se desparte în apropierea ei; un braț urcă pe Platoul Golan, pentru a face legătura cu drumul ce duce la Damasc; un alt braț al drumului își continuă calea prin Valea Beca, spre nord, către Babilon. Dan este o fortăreață la răscruce de drumuri și la poarta de intrare în munți, de aceea a devenit o cetate foarte importantă și bine fortificată.

Are o lungă existență în timp; sunt urme clare de ocupare canaanită din Bronzul Mijlociu și Târziu (2000-1550-1200), de la care ne-au rămas fortificații și porți unice. Cea mai importantă este poarta cu trei arce, construită din cărămidă nearsă, iar ulterior îngropată sub fortificația „Val de pământ”. Această poartă datează din vremea marilor patriarhi, Avraam, Isaac și Iacob, adică din secolele XIX și XVIII. Dar adevărata sa viață este în perioada Regatului de Nord al lui Israel.

Vițelul de la Dan

După formarea Regatului de Nord al lui Israel, Ieroboam va alege localitatea Dan pentru a ridica aici un centru religios, format dintr-un mare altar și o înălțime în aer liber. Un complex asemănător a fost ridicat la Betel, localitatea cea mai sudică a Regatului. Cert este că cele două centre au funcționat și au atras populația spre ele, oprind fluxul normal

Tel Dan: Poarta I, cu „parcarea căruțelor” și zidurile cetății

spre Ierusalim. Centrul de la Betel a fost complet distrus, probabil în timpul reformei lui Iosia (629-625 î.Hr.), fiind mult mai aproape de Iuda, dar cel din Dan a rămas intact, astăzi constituind un punct de cercetare și de vizitare.

Altarul de jertfe, construit din pietre cioplite, de 5 x 5 metri, era înalt, probabil, de 2,5 metri. Foarte interesant, el păstra dimensiunile altarului de jertfe de la Templul din Ierusalim. Două scări din piatră, cu încă cinci trepte, se mai păstrează pe fundația acestui altar.

Înălțimea propriu-zisă, *bamat*, în ebraică, are dimensiunile de 60 x 40 metri. Este o construcție din piatră, frumos cioplită și așezată la câțiva metri spre nord de altar. Treptele monumentale de pe latura de sud a înălțimii fac legătura între altar și înălțime. Pe platforma acestei înălțimi se afla o construcție, astăzi complet distrusă, probabil locul unde era amplasat acel vițel de aur foarte faimos, despre care Ieroboam spunea: „Iată dumnezeii tăi, Israele, care te-au scos din țara Egiptului!” (1 Împ. 12:28)

Pe latura vestică a incintei se aflau clădirile preoților, unde se păstrau vasele, uneltele, hainele și toate cele necesare pentru slujire.

Această incintă a fost distrusă de invazia siriană, la comanda regelui Asa (1 Împ. 15:18-21), în jurul anului 890 î.Hr. A doua fază de reconstrucție se poate vedea cu claritate și aparține, foarte probabil, regelui Ahab (875-853 î.Hr.). În anul 732, partea de nord a Israelului a fost ocupată de asirieni, iar populația a fost deportată. Incinta sacră a rămas nedistrusă, dar nu a mai fost folosită ca un loc sacru al regelui.

Poarta cetății

Cetatea Dan are cele mai frumoase și magnifice porți. În primul rând, este poarta cu trei arce din perioada canaanită a Bronzului Mijlociu, apoi este poarta israelită din perioada Regatului de Nord. Acest complex de porți a fost ridicat în afara fortificațiilor canaanite și constituie cel mai mare ansamblu de porți israelite din perioada Fierului. Este amplasat în partea de sud-est a cetății, ocupă o suprafață destul de mare și este compus din trei porți.

Poarta I închidea ceea ce se numește „parcarea căruțelor”. Poarta a II-a are amenajat tronul regelui, așezat sub un baldachin, și banca de piatră a bătrânilor cetății, care stăteau la judecată. Este unică între toate cetățile țării. Poarta a III-a are doar patru camere, dar foarte mari.

Sala de judecată, notariatul, unde se perfectau toate actele, locul ofiterii căsătoriilor, adunarea bărbaților și sfatul bătrânilor, precum și comandamentul militar, toate își aveau sediul la poarta cetății. Acesta era urbanismul unei cetăți israeliene clasice.

Documentele arheologice

Campania siriană din timpul regelui Baesa a lăsat în urma ei o stelă (mic monument cu caracter comemorativ), ce comemora victoria siriană. Din această stelă s-a găsit o parte, care cuprinde următoarea inscripție: „...regii lui Israel..., casa lui David...”. Este cel mai vechi document arheologic ce atestă autenticitatea regelui David și dovedește renumele acestei dinastii; pentru străini, regii lui Israel erau urmașii lui David.

Tel Dan – incinta sacră; înălțimea și altarul

Un alt document arheologic, găsit în sit și scris în limba greacă, cuprinde următoarele cuvinte: „Dumnezeul care este la Dan”. Chiar dacă au trecut multe secole de la încetarea funcționării altarului, în memoria urmașilor a rămas semnificația aceluia loc: „Dumnezeul din Dan”. Situl a continuat să fie locuit în perioada persană, cea greacă și cea romană. Dar în primele secole după Hristos a fost complet abandonat, locul lui fiind preluat de localitatea vecină, Pnias, devenită Cezareea lui Filip.

Așezată în partea cea mai nordică a țării, la granița cu sirienii și fenicienii, departe de Ierusalim, locuitorii cetății Dan și-au permis să ridice un loc cultic de închinare care era împotriva regulilor biblice. Influențele păgâne și interesele politice i-au împins spre compromis. Avantajele strategice și materiale ale cetății i-au îndepărtat de Dumnezeu, însă succesul și gloria lor au fost de scurtă durată. Acesta este finalul tuturor celor ce aleg această cale. Dan este o lecție tristă, care nu trebuie urmată. ■

Lect. univ. dr. Traian Aldea este profesor de arheologie la Institutul Teologic Adventist.

Poarta a II-a a cetății Dan, tronul regelui și banca bătrânilor

Spiritul Profetic: *inspirație și autoritate*

Scriptura afirmă că numai Dumnezeu are izvorul puterii și stăpânirii (Ps. 83:18). În calitate de Creator și Domn peste natură și istorie, Dumnezeu are dreptul să-și exercite autoritatea asupra omenirii (Is. 45:22,23). În Vechiul Testament, Dumnezeu își delega autoritatea unor oameni, numiți profeți (1 Sam. 3:20; 9:9); El obișnuia să comunice cu aceștia prin intermediul vedeniilor și viselor (Num. 12:6). Aceștia erau purtătorii de cuvânt ai lui Dumnezeu înaintea poporului Său (Ezech. 24:21), așa cum Aaron era purtătorul de cuvânt al lui Moise (Ex. 4:16). În Noul Testament, Isus Și-a delegat autoritatea ucenicilor și profeților Noului Testament. Astfel, Pavel putea spune în 1 Tes. 2:13 – „Voi ați primit Cuvântul lui Dumnezeu auzit de la noi... nu ca pe cuvântul oamenilor, ci, așa cum și este în adevăr, ca pe Cuvântul lui Dumnezeu.” Cuvântul profetic are autoritate pentru că Dumnezeu îi conferă această autoritate. Moise știa că a fost autorizat să vorbească în Numele lui Dumnezeu, așa cum o știau Isaia, Petru și Pavel (2 Cor. 10:8), iar copiii lui Dumnezeu i-au primit ca soli ai lui Dumnezeu.

I. Autoritatea profeților necanonici

În Scriptură găsim profeți canonici, precum Moise și Ieremia, ale căror scrieri au ajuns să facă parte din canonul biblic. De asemenea, găsim și profeți necanonici, cum ar fi Natan, Ahia și Ido (2 Cron. 9:29), ale căror cărți, deși inspirate, nu au fost incluse în canonul biblic. Nu știm de ce Dumnezeu a ales anumite cărți pentru a face parte din Scripturi, iar pe altele nu le-a ales. Fără îndoială că El știa de ce anume avea nevoie omenirea pentru a putea înțelege Planul de Mântuire. Însă ceea ce profeții necanonici au spus sau au scris avea aceeași autoritate și obligativitate pentru contemporanii lor ca cele scrise de Moise și Isaia (2 Sam. 12:7-15). Autoritatea unei cărți profetice provine din faptul că ea este inspirată, și nu din faptul că este inclusă sau nu în canonul biblic. Odată cu Ioan, canonul a fost închis, astfel că nicio carte inspirată nu mai poate fi inclusă.

Dacă astăzi arheologii ar descoperi cartea lui Natan, aceasta nu ar fi inclusă în canon, și orice

declarație teologică din ea rămâne o declarație inspirată și cu autoritate în afara canonului. Canonul reprezintă un număr de cărți grupate sub călăuzirea lui Dumnezeu, pentru a sluji drept regulă de credință și viață pentru poporul lui Dumnezeu. El cuprinde tot ce este necesar omului în vederea mântuirii. Apostolul Pavel a scris un număr de epistole inspirate care s-au pierdut, cum ar fi cea către laodiceeni (Col. 4:16) sau prima sa epistolă către corinteni (1 Cor. 5:9). Dacă astăzi s-ar descoperi aceste epistole, nu ar fi incluse în canon, dar ar rămâne epistole inspirate, în afara canonului.

II. Scrierile lui Ellen G. White

Biblia reprezintă mesajul lui Dumnezeu pentru toate timpurile și toți oamenii. Este trestia de măsurat, etalonul la care totul trebuie raportat. Este îndrumătorul suprem pentru fiecare creștin. Scrierile lui Ellen G. White, pe de altă parte, sunt mesajul lui Dumnezeu pentru un anumit popor – biserica rămășiței Sale dintr-un anumit timp al istoriei. Scrierile sale nu sunt o doctrină sau un standard nou sau adițional, ci un ajutor pentru biserica din timpul sfârșitului. Astfel, scrierile sale au un alt scop decât Biblia, fiind „o lumină mai mică ce conduce către lumina mai mare.” (*Evanghelizarea prin literatură*, pag. 125, orig.)

În 1982, Conferința Generală a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea a publicat o listă de afirmații și negații cu privire la scrierile lui Ellen G. White (*Ministry*, august 1982). Într-una din aceste afirmații se precizează: „Noi credem că Ellen G. White a fost inspirată de Duhul Sfânt, iar scrierile ei, produs al acelei inspirații, au aplicație și autoritate în special asupra adventiștilor de ziua a șaptea.” La rubrica negațiilor, se declara clar că, deși între scrierile lui Ellen G. White și Scriptură nu există nicio diferență calitativă sau de grad de inspirație, adventiștii de ziua a șaptea „nu cred că scrierile lui Ellen G. White sunt un adaos la canonul Sfințelor Scripturi”.

Concluzia era aceea că „o înțelegere corectă a inspirației și autorității scrierilor lui Ellen G. White

va evita căderea în vreuna dintre aceste două extreme: (1) considerarea acestor scrieri ca operând de pe același nivel canonic cu Scriptura și (2) considerarea acestora drept literatură creștină obișnuită”.

III. Autoritatea scrierilor lui Ellen G. White

Advențiștii de ziua a șaptea resping ideea că ar exista mai multe grade de inspirație. Ei cred că Ellen G. White a fost mesagerul lui Dumnezeu și că a fost inspirată la fel ca profeții din Vechiul și Noul Testament. Întrebarea care se ridică este: Dacă Ellen White a fost la fel de inspirată ca profeții din Vechiul și Noul Testament, ce autoritate dețin scrierile sale? Răspunsul nu poate fi decât unul singur: Au aceeași autoritate pe care scrierile profeților necanonici au avut-o pentru timpul în care au trăit. Ellen White a fost foarte clară în ceea ce privește sursa scrierilor ei. Nu existau decât două posibilități: „Dumnezeu ori dă învățătură bisericii Sale, muștrând greșelile și întărind credința, ori nu. Ori este lucrarea lui Dumnezeu, ori nu este. Dumnezeu nu face nimic în colaborare cu Satana. Lucrarea mea... poartă pecetea lui Dumnezeu sau pecetea vrăjmașului. Nu există cale de mijloc în această chestiune. Mărturiile sunt ori de la Duhul lui Dumnezeu, ori de la duhul celui rău” (*Mărturii*, vol 5, pag. 671, orig.). Într-o scrisoare trimisă bisericii din Battle Creek, ea spunea: „Eu nu scriu un simplu articol în care îmi exprim propriile idei. Scriu ceea ce Dumnezeu mi-a făcut cunoscut în viziune – razele prețioase ale luminii revărsându-se de la tron...” (*Selected Messages*, vol. 1, pag. 27)

Pentru că sursa celor scrise de Ellen White este una divină, cuvintele sale au autoritate. Celor care refuză să accepte că scrierile sale au autoritate divină, ea le spune: „Atunci când vă trimit un mesaj de avertizare și muștrare, mulți dintre voi le declarați ca nefiind decât părerea soriei White. Astfel, voi ați adus o ofensă Duhului lui Dumnezeu.” (*Selected Messages*, vol. 1, pag. 27)

În același timp, a accentuat subordonarea scrierilor sale Bibliei, pe care o numea „lumina mai mare” (*Evangelizarea prin literatură*, pag. 125, orig.). „Noi trebuie să primim Cuvântul lui Dumnezeu ca autoritate supremă” (*Mărturii*, vol. 6, pag. 402, orig.), iar „Sfintele Scripturi trebuie acceptate ca descoperire infailibilă, imperativă a voii Sale. Acestea sunt standard pentru caracter, descoperitor

de doctrină și test pentru experiență” (*Tragedia veacurilor*, vii, orig.). De aceea, spune ea, „mărturiile soriei White nu trebuie așezate pe primul loc. Cuvântul lui Dumnezeu este standardul infailibil... Fiecare să își argumenteze poziția cu Scriptura și fiecare lucru pe care îl susține ca fiind adevăr să-l dovedească prin Cuvântul lui Dumnezeu.” (*Evangelizare*, pag. 256, orig.). Cu ocazia unei întâlniri ce a avut loc la Colegiul Battle Creek, cu o seară înainte de Conferința Generală din 1901, Ellen White le spunea conducătorilor: „Lăsați-o pe sora White de o parte. Până când nu veți păzi Biblia, să nu-mi mai citați cuvintele!” (*Spalding and Magan Collection*, pag. 167)

Totuși, pentru ea, aceasta nu contesta manifestarea darului profeției în lucrarea sa. „Faptul că Dumnezeu le-a descoperit oamenilor voia Sa, prin intermediul Cuvântului Său, nu a făcut inutilă prezența continuă și călăuzitoare a Duhului Sfânt. Dimpotrivă, Duhul a fost făgăduit de Mântuitorul nostru, ca să le descopere Cuvântul slujitorilor Săi, să îi lumineze și să aplice învățăturile Lui.” (*Tragedia veacurilor*, vii, orig)

IV. Recunoașterea din partea bisericii

De la început, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea a recunoscut valoarea și autoritatea deținute de scrierile lui Ellen White. Nu mai târziu de 1855, conducerea Mișcării Adventiste și-a declarat în mod public convingerea că scrierile lui Ellen White sunt de la Dumnezeu. Ca atare, „putem să ne recunoaștem datoria de a urma scrierile ei și a ne lăsa îndreptați de sfaturile și muștrările ei” (*Review and Herald*, 4 decembrie 1885). De la acea dată, în cadrul Sesiunilor Conferinței Generale au fost emise declarații prin care se afirma încrederea în scrierile lui Ellen White „drept învățături de la Duhul lui Dumnezeu”. (*RH*, 14 februarie 1871)

În 1980, cu ocazia Sesiunii Conferinței Generale care a avut loc la Dallas, Texas, au fost adoptate cele 27 de puncte fundamentale de doctrină. Punctul nr. 17 tratează darul profeției manifestat în lucrarea lui Ellen G. White. Iată ce se afirmă la acest punct: „Ca sol al Domnului, scrierile sale sunt o sursă de adevăr continuă și autoritară, oferind bisericii mângâiere, călăuzire, învățătură și îndreptare.”

Deși a trecut aproape un secol de la moartea lui Ellen G. White, scrierile sale inspirate continuă să fie un factor călăuzitor și unificator în Biserica Adventistă. ■

Gerhard Pfandl este director-asociat la Institutul de Cercetări Biblice.

O editură cu porțile deschise

Ce facem noi, aici, la editură?

Ia, mai nimic: O virgulă și-o frază îndreptată-un pic...

De fapt, ce facem astăzi, am făcut și ieri:

Afișe, cărți, reviste și, din când în când, greșeli.

(parafrazare după A. Păunescu, *Cântec femeiesc*)

8:00 – Altarul. Ce frumos a sunat azi cântarea! A făcut cineva un alto, a fost și un bas, și mulți îngeri – altfel nu putea să sune așa. Armonia s-a așezat pe suflet ca o pace minunată! Și Devoționalul – l-am citit și acasă, dar aici totdeauna se mai luminează un gând, se adaugă o experiență. Ne rugăm pe rând, în fiecare zi altcineva. Azi este L. Ea se roagă întotdeauna doar mulțumind – pentru ce a fost, pentru tot ce cere și știe că vom primi... Lista e lungă: noi, apoi colegii din tipografie și de pe teren, cei care vor primi sau cumpăra azi o carte, proiectul misionar de la Arad, colegul nostru A (în fiecare zi mijlocim pentru un coleg), tatăl lui B, care este bolnav, fiica lui C, care are un examen greu... Amin! Ne dăm mâinile: O zi binecuvântată!

8:15 – La treabă!

– Prepressul cere afișele și interiorul de la cartea de familie. Băieții de la mașini termină într-o oră ce au de lucru. Trebuie să fie făcute plăcile, să poată merge în continuare cu imprimarea. Lucrarea trebuie să ajungă poimâine la Brașov. E tiraj mic – 3.000 de

exemplare, dar mai durează și legatul, împachetatul. Trebuie să prindem întâlnirea pastorală de la Sud. Cărțile merg împreună cu afișele și pliantele pentru evanghelizare.

– Stați așa! Afișul are un font fără diacritice la litere de-o șchioapă! Nu merge, e un afiș, nu un SMS!

– Cum e, sora, ai mai găsit ceva la proof?

– Uite, George, la pag. 50, de la inversiune, a rămas un cuvânt în plus... și să nu scape undeva „viziuni” în loc de „viziuni”.

– S-a rezolvat. Acum e o despărțire greșită la capăt de rând! Și a fugit pagina! A intrat un rând de la cealaltă! Gata!

– La pagina... Și la pagina... Și caseta CIP. Gata! Doamne-ajută!

– Gata pliantele, Liliana?

– Acum! Era ceva la suprapunerea de culoare la chenar!

– Așa e cu urgențele! Toate trebuiau să fie gata... ieri. Pliantele intră la tipar cu afișul, înainte de *Curierul* maghiar. Trebuie dat și acela azi, pentru că mâine vine *Priki*.

– Vă rog, mai în șoaptă acolo! Eu citesc la *Devoțional* și nu mi se aază deloc o frază. Și are greșeli de literă, la greu!

8:30... 9:30... 12:00... 16:00

Când a trecut timpul? Ce s-a făcut azi?

Vreo 30 de pagini traduse; tehnoredactare la jumătate de revistă *V+S*; corectură finală la *Curier* – revista toată citită la rând, verificat Cuprinsul, paginile, datele, titlurile, capetele de rând și încheierile de pagină. În plus, au mai fost 30 de pagini de stilizare anevoioasă la o traducere dificilă; vreo 40 de corectura a II-a la *Mărturii* și cam 20 de pagini la *Misiunea Femeii*. S-a introdus corectura I la 150 de pagini la *Solii*; tehnoredactare și coperta la *Buletin AARC*; tehnoredactare la o carte de copii. În afară de ce s-a lucrat la *Semne*.

Da, și a sunat cineva să ne spună că, la ultima carte, la pagina 20, este o greșeală...

Redacția maghiară

Prezența numeroasă a membrilor de etnie maghiară în Biserica Adventistă din România, dar și a minorității maghiare în țară face dorită și justificată o redacție de limbă maghiară în cadrul editurii bisericii. Aceasta are ca menire să satisfacă atât nevoia membrilor de resurse religioase în limba maternă, cât și nevoia publicului larg de lectură valoroasă.

În redacția maghiară, traducerea și corectarea textelor este asigurată de Ferencz Enikő Inez, Papp Andrea și Mezei Áron, iar tehnoredactarea și grafica, de Szócs Erzsébet. Un ajutor deosebit în probleme administrative vine din partea lui Pásztor Gyöngyi, responsabilă a depozitului editurii în cadrul Conferinței Transilvania de Nord. De aici, cărțile ajung atât în bisericile noastre, cât și în casele oamenilor, prin acțiuni de colportaj sau prin librăriile Sola Scriptura.

Un specific al redacției maghiare este acela că angajații lucrează împreună, însă din orașe diferite, conexiunea la internet fiind cea care le asigură un „birou” comun. Activitatea redacției se axează în principal pe traducerea și corectarea studiilor biblice, pentru toate categoriile de vârstă, și a periodicelor sau resurselor folosite în cadrul bisericii, cum ar fi

În *Redacție*, lucrul se măsoară în pagini, rânduri, număr de caractere (litere) și dioptrii care cresc; în *Tipografie*, în număr de coli de tipar, tone de hârtie, kilograme de cerneală; la *Magazie*, în stocuri și paleți; la *Desfacere* și *Expediție*, în colete sau, direct, în cărți și reviste vândute sau trimise cu mașinile; *Contabilitatea* centralizează toate acestea în actele de gestiune, salarii, cheltuieli, venituri. Totul ar fi abstract și cenușiu, dacă nu ar exista și alte unități de măsură sus, în registrele Cerului, și aici, în inimile noastre. Fiindcă ne mai vin vești: o *Viața lui Isus* a ajuns în biroul președintelui țării, o *Calea către Hristos* e acum în mâna unui bătrân care visase că o va primi; altcineva a venit la biserică pentru că a citit o carte... ■

Alina Badea, redactor

secretariat de redacție

15 aprilie 2010

- ▶ pontaj de finalizat
- ▶ ISBN-uri pt. lista de reeditări
- ▶ coperta 2 și 3 la SB standard - !! prețurile la cărțile din ofertă !!
- ▶ Buletin Misiunea Femeii urgent - întâlnirea săptămâna viitoare!
- ▶ pliante evanghelizare Sighișoara
- ▶ editorial, reclame și art. de familie *V+S*
- ▶ de verificat materialul pt. Diviziune
- ▶ curierul maghiar la tipar!
- ▶ cartea de familie - intră la tipar

devoționalul anual sau materialele unor departamente (*Misiunea Femeii*, *Libertate Religioasă* etc.). Cu o frecvență lunară este tipărită revista *Curierul Adventist (Adventszemle)*, iar o categorie specială o reprezintă cartea anului și edițiile tematice ale revistelor *Semnele timpului* și *Viață+Sănătate* (o dată la 2 luni). Planul editorial este completat cu materiale și cărți de dezvoltare personală, stil de viață și scurte biografii, în special pentru activitatea de colportaj, fără a fi uitate, desigur, cărțile Spiritului Profetic.

În prezent, avem în lucru un proiect compus dintr-o serie de cărți de sănătate, din care face parte și *Cartea de bucate a Centrului Lifestyle Herghelia*. ■

Mezei Áron, redactor

„Mulți vor ajunge la cunoașterea adevărului prin lucrarea de evanghelizare a cuvântului din cărțile și tipăriturile noastre.” (SpTPW, pag. 231)

Scurt istoric

al lucrării cu publicații în România

Lucrarea cu publicații a jucat un rol-cheie în constituirea și consolidarea Bisericii Adventiste din România, reflectându-se o tendință manifestată și la nivelul bisericii mondiale.

Toma Aslan a fost primul publicist adventist român și a activat ca evanghelist cu literatură chiar înainte de publicarea primului număr al revistei *Adevărul Present* (Pitești, 1884). Practic, încă din 1881, tipărise pe propria cheltuială o serie de cinci broșuri, traduceri din limba franceză ale unor lucrări publicate de *Les Signes des Temps*. Stocul a fost epuizat în 1893, ultima dintre ele purtând titlul *Ce zi [păzim] și de ce?*

În 1894, a apărut prima broșură autentic românească, tipărită la București, sub supravegherea aceluiași Toma Aslan, cu titlul *Deplina asigurare a credinței*. În 1896, erau deja publicate cartea *Calea către Hristos* și nu mai puțin de 32 de broșuri. Documentele de arhivă arată că în 1902 a apărut cartea *Glorioasa Lui revenire*, în limbile română și maghiară. Un an mai târziu, s-a planificat publicarea unor hărți profetice și a două broșuri, *Examinarea celor șapte argumente pentru păzirea duminicii și Sabatul sau duminica?* Acestea și altele au fost urmate apoi de cărțile *Parabolele Domnului Hristos* și *Matei 24*.

În 1908, a apărut primul număr al revistei *Semnele timpului*, realizat la Hamburg, fiind cea mai veche publicație adventistă românească, ce se publică și astăzi. În 1913, a fost organizată Biserica Adventistă din România, cu statut de Conferință, recunoscută de biserica mondială un an mai târziu, iar în 1914, a apărut *Curierul Misionar*, ca publicație oficială a bisericii, cu apariție trimestrială. Ambele reviste și-au încetat apariția în timpul Războiului și au revenit în 1919 (ST), respectiv 1922 (CM), fiind tipărite în România.

În 1920, Conferința a devenit Uniunea Comunităților Evanghelice ale Adventiștilor de Ziua a Șaptea din România. Pe 20 octombrie 1920, a luat ființă Editura Cuvântul Evangheliei, în strada Labirint 116, avându-i ca directori, succesiv, pe T. Dresen (1920-1932), Vasile Florescu (1932-1936) și Arthur Văcăreanu (1936-desființare). În urma presiunilor politice, în context de război, biserica a înființat Editura Graiul Literar, în 1943. Pe 25 decembrie 1944, Cuvântul Evangheliei a vândut utilajele și a transferat personalul către Graiul Literar, pentru ca, în 1948, Editura Cuvântul Evangheliei să fie lichidată.

Au urmat 40 de ani de tăcere publicistică, excepție făcând *Curierul Adventist*, care, sub presiunea cenzurii, ajunsese la doar 4 pagini, în 1955, tipărit la o tipografie a statului. După Revoluție, a urmat o explozie de publicații adventiste. În martie 1993, a fost înființată Editura Cuvântul Evangheliei, aparținând Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România.

Pe 21 decembrie 1994, aceasta a devenit societate comercială, cu titlul Casa de Editură Viață și Sănătate SRL.

Impactul lucrării cu literatură a putut fi observat prin numărul tot mai mare de exemplare solicitate și publicate de editură. La baza acestei creșteri stau, pe de o parte, creșterea numărului de membri, iar pe de altă parte, intensificarea eforturilor de evanghelizare prin literatură, atât din partea membrilor, cât și din partea colportorilor. ■

Christian Sălcianu, redactor

Anul	Cărți (exemplare)	Periodice (exemplare)	Pagini (nr. total)
1940	38.131	296.926	1.560.522
2000	426.800	574.500	186.499.310
2010	747.157	627.936	249.499.126

www.viatasisanatate.ro
www.curieruladventist.ro
www.semneletimpului.ro
www.priki.ro
www.studentvaldenz.ro
www.carteraanului.ro

Traseul unei cărți

în editură și tipografie

Printre lucrurile care mi-au plăcut cu adevărat în viață a fost și lectura. Chiar și atunci când îndeplinesc activități extraprofesionale, nu mă pot detașa întru totul de această înrâurire. Într-o vizită amicală, am ajuns față în față cu un titlu de carte în limba engleză: *Built to Last*, de Dwight Nelson. Am fost atrasă ca de magnet de conținutul acesteia: De unde venim? Încotro mergem? – întrebări pe care și le pune orice om interesat de viața lui. Am citit o pagină, două, trei și m-am hotărât imediat să o prezint **comitetului de lectură** al editurii, pentru a decide dacă merită să fie tradusă și publicată în limba română. M-am bucurat să aud că a fost acceptată.

În zilele următoare a fost trimisă o scrisoare către editura care a produs cartea, pentru a solicita **dreptul de a o traduce și a o publica**. În același timp, s-a trimis la Biblioteca Națională a României cererea de a înregistra această carte și a primi codul unic – adică **ISBN-ul**. După obținerea copyrightului, a urmat **traducerea** – Gianina și Loredana au început să transpună ideile într-un mod cât mai fidel textului original. Apoi am preluat-o eu, pentru **redactare** – stilizarea și îndreptarea eventualelor erori stilistice, gramaticale. Atent, am citit literă cu literă. Mă temeam doar că n-am să pot vedea greșelile din cauza ideilor ce îmi furau atenția și m-am rugat pentru călăuzire divină.

Elena a **operat în fișierul Word modificările** făcute de mine pe hârtie. Apoi, pentru a găsi toate scăpările de până atunci, manuscrisul a trecut la biroul de **corectură** (adică la Lavinia, Livia, Ramona sau Flori). Etapa următoare, care implică tehnică și artă, este **tehno-redactarea**. Felul în care textul este așezat în pagină întregeste valoarea unei cărți. Așa că George a ales o variantă potrivită stilului scrierii. A urmat din nou **corectură, introducerea ei în fișierul InDesign**, după care citirea „la rece” de către un **cap-limpede** – cineva pentru care textul este nou, nemaicrit, și care, deși n-ar fi crezut nimeni, tot mai găsește câte o greșeluță, două. În tot acest timp, Liliana a realizat coperta, în biroul de **grafică**, pe care îl împarte cu Irina.

De aici cartea a trecut granița din redacție spre tipografie. Prima oprire este calculatorul lui Ovidiu, la prepress, unde paginile din fișierul PDF trec prin procesul din **impoziție**, adică sunt așezate frumos, la locul lor, câte 4, 8, 16 sau 32 de pagini pe câte o coală tipografică – însă doar în formă virtuală, pe calculator. Abia în etapa următoare, **expunerea pe plăci tipografice**, cartea începe să ia o formă concretă. Bogdan, Relu, Gioni și Cătălin **pregătesc mașinile de tipărit**: umplu jgheburile cu cerneală, alimentează cu coli de hârtie și cu praf tipografic și introduc plăcile tipografice în mașină. Încep primele **reglaje**. Pe cât de sfoasă și tăcută este cartea

în redacție, pe atât de gălăgioasă și de furtunoasă devine în tipografie. Astfel, într-un sunet aproape asurzitor, **se imprimă**, rând pe rând, colile ce urmează a fi **fălțuite**. Cum adică „fălțuite”? Doinița și Simona lucrează cu două mașini care știu să împăturească în așa fel, încât pe fiecare față să fie câte o pagină, din cele conținute de o coală. Flori și Jeni au grijă ca mașina de **adunat** să strângă în ordine colile, astfel încât cartea să aibă paginile frumos stivuite și puse în ordine. Imediat, Aura, Mihaela, Gabi și Claudia se așază la mașina de **broșat**, iau câte un bloc de carte, îl introduc în mașină – coperta sosește și ea automat – și, tac, le broșează, adică **biguiesc și lipesc** coperta de blocul format din mai multe colițe.

În acest stadiu, cartea are capetele foilor cam dezordonate, iar coperta... parcă e cam mare! Așa e, dar aici intervin Ionela și Sorin, la mașina de **tăiat**, unde forma cărții devine desăvârșită și deplină. (Dacă era revistă, atunci Costel se ocupa de **rotunjirea colii**, iar Marieta de **adunare, capsare și tăiere**.) Nicu și Florin sunt în stand-by pentru orice apel cu privire la o eventuală criză în procesul de producție.

Gata, travaliul s-a încheiat! Ceea ce a fost la început o carte într-o limbă străină, undeva pe un raft, în îndepărtata Americă, este acum o carte nou-nouță în limba română, în drum spre Departamentul Desfacere.

Aici, Dorina, Cristina și Viviana – conform **foilor de comandă operate și listate** de Rebeca, Viorica și Lidia – au grijă ca toate **coletele** să conțină numărul comandat de studii biblice, de calendare, de cărți, de reviste, pliante și fagăduințe. În ultima etapă, coletele ajung în **mașinile** lui Vasile și Dan, care le duc mai departe la **Poștă**, la **librăriile Sola Scriptura**, la **depozitele** editurii de la Conferințe sau chiar peste hotare. ■

Adela Băncău-Burcea, redactor,
și David Iordan, director producție

O zi de colportaj

„Colportajul este o lucrare importantă, o lucrare de o egală importanță cu cea a slujirii Cuvântului.”
(Scrisoarea 10, 1901)

Este ora 6:00. Sunt pe genunchi. Am Biblia deschisă la Isaia: „Eu voi merge înaintea ta..., voi sfărâma ușile de aramă...” *Mulțumesc, Doamne! Vreau să umblu cu Tine astăzi și să le descopăr oamenilor dragostea Ta!* Îmi pregătesc geanta cu cărți și mă gândesc câte exemplare din *Viața lui Iisus* să iau. Pun trei. *Te rog, Tată, m-aș bucura să mă întorc fără ele!*

La ora 9:20, ies din casă fredonând: „Pretutindeni cu Isus eu merg voios...” Mă îndrept spre o instituție, unde o doamnă mi-a comandat *Ascultarea de bunăvoie*. Când ajung, n-o mai cumpăr, din lipsă de bani. Continui pe o stradă centrală și intru în câteva magazine. Măsoar tensiunea unui frizer. Fumează și e hipertensiv. Îi ofer câteva sfaturi, apoi scot cartea *Tablete de stil de viață*. Nu e interesat. *Adio, țigări?* Nici atât. *Doamne, ce să fac?* Îl întreb dacă e stresat, dacă are probleme sufletești. Dă din cap afirmativ și începe să-mi povestească. După aproape 30 de minute, vine un client și discuția se oprește brusc. Îmi spune: „Vă mulțumesc pentru timpul acordat, mă simt mai bine...” „Cu plăcere, am să mai trec... și nu uitați că Cineva acolo sus vă iubește. Ca dovadă, vă las o carte cadou.” „*Ferestre spre cer?* Frumos titlu! Am s-o citesc.” Plec cu o rugăciune în gând: *Binecuvântează, Doamne, această sămânță!*

Este ora 11:45. Geanta e aproape la fel de grea. Mă doare puțin umărul și îmi răsună în urechi cuvintele unui angajat de la o casă de amanet, care m-a privit cu dispreț: „Plecați de aici! Nu mă interesează! Altceva mai bun n-ați găsit de făcut?”

Mă gândesc la timpul când lucram eu la firmă și stăteam la un birou confortabil. *O, Doamne, pentru Tine am renunțat. Tu m-ai chemat aici. Dă-mi putere să merg înaintea!*

Am întâlnit apoi oameni politicoși, dar ignoranți; bolnavi, dar lipsiți de voință. Am oferit teste, sfaturi și zâmbete.

Pe la ora 13:30 intru într-o florărie și, după un sfert de oră, ies cu sufletul înflorit de bucurie. *Slavă Ție, Doamne! Ajut-o să urmeze studiul biblic Sola Scriptura și să citească Tragedia veacurilor!*, mă rog eu pentru vânzătoare. Mă îndrept spre Parcul Central. Acolo avem un stand și colega m-a rugat să-i țin locul cât timp va merge la masă. Verific procentul de grăsime al unui domn obez, dar jovial. „Dați-mi

voie să vă prezint o carte pentru oameni cărora le place să mănânce bine!” Răsfoiește *Cartea de bucate* de la Herghelia. O cumpără și îmi spune: „Voi reveni să-mi fac testul, să vedem ce efect are cartea!” Pleacă zâmbind. Urmează o jumătate de oră epuizantă. S-a făcut coadă... Vorbesc, fac teste, prezint cărți. Simt că mă lasă puterile.

E trecut de ora 15 și abia aștept să merg la masă. Colega întârzie. Mă gândesc că și Isus a trecut deseori prin astfel de momente. Un domn, profesor pensionar, îmi spune: „Vă urmăresc de câteva minute de pe bancă. Faceți o lucrare minunată cu programul acesta de educație pentru sănătate. Dacă se făcea și pe vremea mea, poate că astăzi nu eram diabetic. Primiți, vă rog, un semn de apreciere!” Îmi întinde o punguță cu două banane. „Mulțumesc mult, vă ofer și eu ceva – cartea *Începe să trăiești!*”

După ora 15:30, plec spre casă. Mănânc, mă odihnesc puțin și mă gândesc la elevii claselor de gimnaziu pe care urmează să-i vizitez mâine, cu seminarul *Gândește cutezător*. Sper să fie la fel de receptivi ca și cei de la clasele primare, unde am prezentat *Prietenii sistemului imunitar*. Au cumpărat multe reviste, iar învățătorii mi-au spus că și părinții au fost încântați. *Slavă Ție, Doamne! Ce lucrare frumoasă! E un privilegiu să fiu în via Ta.*

După ora 18, plec spre un cartier de blocuri. Mi-am propus să parcurg două scări. Prima o termin repede, pentru că multe uși nu se deschid, iar altele se închid repede și cu zgomot. Este partea cea mai grea a lucrării, pentru mine. Refuzurile repetate parcă lovesc în demnitatea mea. Mă întreb dacă să mai continui. Un gând familiar mă îndeamnă să mă opresc. De multe ori i-am dat curs. *Doamne, dă-mi gândul Tău!* Mă gândesc la „ușile de aramă” din Isaia. Intru în următoarea scară. La etajul II, un tânăr deschide și mă invită să-i măsoz tensiunea bunicii, care locuia cu el. Ajung la parter. Întâlnesc o doamnă în doliu. Mă invită în sufragerie. Vine și soțul. Îi încurajez și îi ascult. Aveau o Biblie. Le citesc

câteva făgăduințe. Încep să se prindă de speranța învierii. Le împrumut *Viața Lui Iisus* și îi rog să citească în mod special capitolul „Lazăre, vino afară!” Înainte să plec, ne rugăm. Îmi mulțumesc mult. Au lacrimi în ochi. Amândoi.

Este târziu și, în drum spre casă, mă gândesc că pentru ei a trebuit să continui. Înainte să adorm, analizez ziua. Sunt obosit. Am în suflet un amestec de tristețe pentru suferința oamenilor și, în același timp, de bucurie, pentru că pot fi o rază de speranță pentru ei. O pace plăcută mă învăluie. *Doamne, sunt fericit să trăiesc cu Tine! Trezește-mă dimineață cu dorul de a sta la picioarele Tale și apoi trimite-mă din nou ca o reflectare a Ta în lume! Amin!* ■

Mihai Goran, coordonator Departamentul Colportaj

Adu-mi mantaua și... cărțile!

Curierul Adventist: Mihai, ne-ai prezentat o zi din viața colportorilor, care este poate o zi neștiută pentru majoritatea membrilor, dar o zi obișnuită pentru oricare colportor. Mărturisesc că l-aș cita pe Agripa: „Curând mai vrei tu să mă îndupleci să mă fac... colportor!”

Auzim de „armata colportorilor”. Câți sunteți, de fapt?
Mihai Goran: Suntem 190 de persoane angajate, cu norme diferite, în întreaga țară.

CA: Ce zone „atacă” această armată? Și cu ce arme?

M.G.: Vrem să răspundem nevoilor oamenilor în domeniul fizic, emoțional și spiritual. Cărțile noastre conțin soluțiile divine pentru o lume bolnavă și împlinesc rolul „frunzelor vindecătoare ale pomului vieții”. Majoritatea colportorilor abordează lucrarea medicală, care se dovedește a fi un eficient deschizător de drumuri și inimi. Colportorii sunt instruiți ca educatori de sănătate publică și oferă teste medicale, prin activitatea din casă în casă, prin standuri de sănătate în diverse locuri publice sau seminare susținute în școli, în instituții și în diverse biserici. Astfel, cărțile care conțin „viață și sănătate” ajung la multe persoane într-un timp scurt, aducând beneficii pe termen lung.

CA: Cum vor fi implicați tinerii anul acesta?

M.G.: Reedităm un proiect special, „Student Valdenz”, ca o ocazie de creștere spirituală și instruire misionară pentru aproape 100 de tineri. În perioada iulie-

august 2011, vom amplasa standuri de sănătate în locuri publice din marile orașe: București, Brașov, Timișoara și Iași. Aici vor fi tineri voluntari, alături de colportori cu experiență, care le vor sluji oamenilor prin teste medicale și distribuire de literatură. Detaliile sunt postate pe www.studentvaldenz.ro.

CA: Vă împlinesc roadele lucrării voastre?

M.G.: Ne bucurăm de roadele pe care le vedem deja în urma acestei lucrări. Sub călăuzirea Duhului Sfânt, lăsăm amprente pozitive asupra oamenilor, prin slujirea noastră și prin citirea cărților. Unii au experimentat îmbunătățiri ale sănătății, alții au fost binecuvântați pe plan familial, educațional și chiar profesional, iar alții au beneficiat de perspectiva pregustării „vieții din belșug”, în urma cunoașterii lui Dumnezeu. Aceste roade ne aduc împlinire, pentru că anticipăm cu bucurie roadele depline ale lucrării în veșnicie.

CA: Ce viitor are lucrarea în care sunteți implicați?

M.G.: Sub inspirație divină, Ellen White vorbește despre această lucrare ca fiind unul dintre cele mai eficiente și influente mijloace de răspândire a Evangheliei. Ea ne asigură că literatura joacă un rol major în convertirea oamenilor și va contribui într-o mare măsură la iluminarea Pământului, cu ocazia Marii Strigări.

CA: Care ar fi nevoia cea mai mare a colportorilor?

M.G.: Insist să spun că lumea este încă deschisă pentru acest gen de activitate, la toate nivelurile. Nevoia cea mai mare este aceea de oameni dispuși să răspundă chemării de a lucra în vie acum, în acest ultim ceas de har. ■

Ziua Bibliei

Interviu cu directorul editurii, Iacob Pop

Curierul Adventist: Care este rațiunea pentru care există editura? Ce oferă bisericii, intern și extern?

Iacob Pop: La fel ca și celelalte 62 de edituri oficiale ale Bisericii mondiale, cea din România există pentru că așa e în planul desăvârșit al lui Dumnezeu pentru încheierea lucrării. Potrivit descoperirii profetice, editura are menirea de a asigura hrana spirituală necesară creșterii și desăvârșirii bisericii și, în același timp, de a fi un instrument misionar, furnizând mijloace (cărți, broșuri, reviste) necesare bisericii în îndeplinirea misiunii de vestire a Evangheliei veșnice.

CA: Care este relația dintre biserică și editură, la nivel financiar?

I.P.: S-ar putea să vă surprind prin răspunsul meu. Deși editura aparține bisericii, nu este susținută financiar de către aceasta. Practica este în consens cu ceea ce Ellen White a scris despre autosusținerea financiară a editurilor. Vreau să subliniez că biserica noastră susține financiar lucrarea de publicații, oferind sprijin colportorilor, raportat la implicarea lor în lucrare, și subvenționează anumite proiecte, cum ar fi studiile Școlii de Sabat pentru copii, dar nu oferă nici chiar sporadic alte subvenții pentru editură. Și pentru ca răspunsul meu să fie complet,

Prin harul lui Dumnezeu, vânzările de literatură ale editurii din România au crescut în ultimii cinci ani cu 200% față de perioada anterioară. În ceea ce privește cartea anului, la nivelul tuturor uniunilor și diviziunilor, Uniunea Română a atins cel mai mare număr de exemplare distribuite, raportat la numărul de membri.

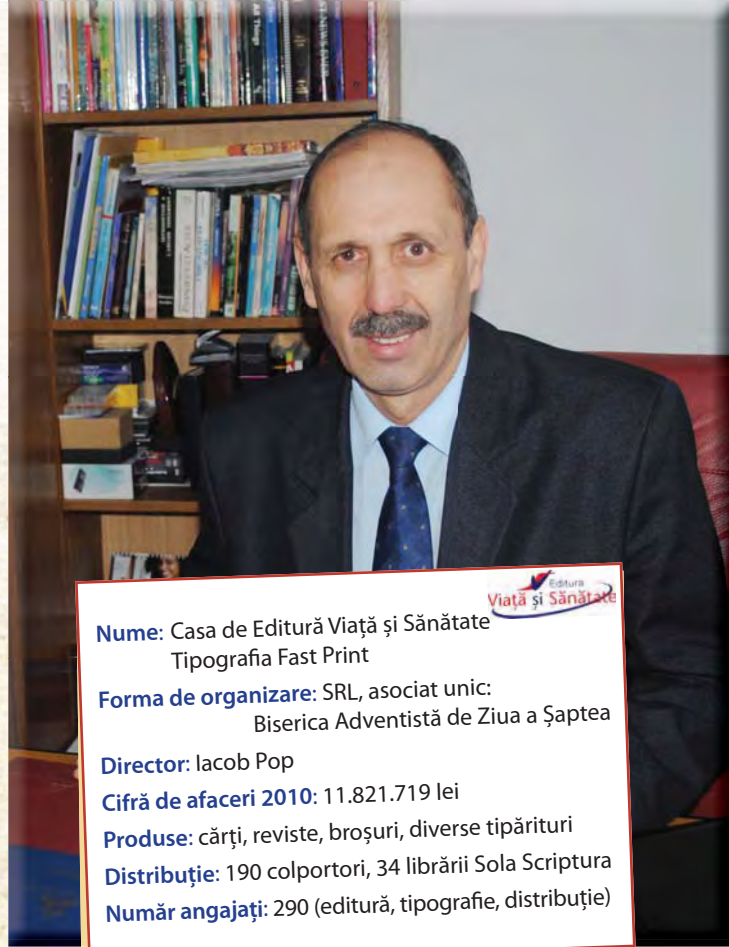
Howard F. Faigao, directorul Departamentului de Publicații, Conferința Generală

Puțini știu că Editura Viață și Sănătate, din România, publică în fiecare an tot atâtea titluri de cărți ca Editura Review and Herald, din SUA. Lucrarea de publicații și colportaj din România poartă suflul spiritual și misionar al unei biserici entuziasmate de apropiata revenire a Mântuitorului.

Gabriel Maurer, secretarul Diviziunii Euro-Africa

Cum îi este și numele, Editura este Viață și Sănătate atât pentru familia credincioșilor adventiști, cât și pentru mulți alți iubitori de cărți bune. Orice evaluare poate cu ușurință să concluzioneze că echipa truditorilor editurii este pe deplin devotată furnizării de hrană pentru minte, suflet și credință.

Teodor Huțanu, președintele Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România

Numere: Casa de Editură Viață și Sănătate
Tipografia Fast Print

Forma de organizare: SRL, asociat unic:
Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea

Director: Iacob Pop

Cifra de afaceri 2010: 11.821.719 lei

Produce: cărți, reviste, broșuri, diverse tipărituri

Distribuție: 190 colportori, 34 librării Sola Scriptura

Număr angajați: 290 (editură, tipografie, distribuție)

trebuie să menționez că există totuși o zonă în care la nivel financiar este o relație directă între biserică și editură: biserica primește zecimea pe care editura o oferă din profitul pe care îl realizează. Am experimentat că atunci când urmărim împlinirea misiunii, și nu realizarea profitului, Dumnezeu oferă binecuvântarea Sa, care se concretizează și în profitul necesar reînnoirii bazei materiale, dotării cu utilaje care să permită realizarea cărților de calitate. Aș vrea să menționez că salariile angajaților editurii sunt modeste, nu reflectă eforturile pe care aceștia le fac, dar fiecare angajat are mari satisfacții în îndeplinirea responsabilităților, știind că lucrează pentru Domnul. Amintesc aici o povară a Departamentului Financiar-contabil, ai cărui angajați pot fi numărați fără a folosi toate degetele unei mâini și care trebuie să înregistreze toată activitatea editurii și a tipografiei și să rezolve tot ce ține de cei 290 de angajați.

CA: Clădirea editurii a fost demolată. Pe când un nou sediu și unde?

I.P.: Nu știu dacă sunteți trist sau bucuros că a fost demolată clădirea editurii. Nici eu nu voi mărturisii, ci vă voi spune altceva, ce îmi confirmă că avem un Tată bun care intervine când știe El că e cel mai bine. Se întâmplă în ziua în care un imens utilaj culca, rând pe rând, pereții vechii clădiri. Fiecare perete scotea un geamăt scurt și un nor de praf. Praful a deranjat vecinii, care au sunat la Primăria Sectorului 3, așa că imediat doi inspectori au sosit la fața locului. Utilajul era angajat de către Primăria

Generală, așa că nu a urmat decât o discuție liniștită cu unul dintre inspectori. „Domnule, mare noroc ați avut că ați luat legătura cu Primăria Generală!”, mi-a spus el. „De ce?”, am întrebat eu. „Am luat decizia, la Primăria Sectorului 3, să vă expropriem și astfel să demolăm clădirea care stă de ani de zile în mijlocul bulevardului. Așa că tot urma demolarea. Numai că noi vă ofeream în schimb un teren la periferie, cu aceeași suprafață, dar cu o valoare de zece ori mai mică decât a terenului pe care l-ați primit de la Primăria Generală.” În sinea mea, mi-am zis: *Nu-i noroc, e mâna cea bună a Tatălui!* Slavă Lui! Providența divină este evidentă și în felul în care „am luat legătura” cu Primăria Generală. Aveam un dosar depus acolo de mulți ani și au fost multe audiențe

urmate de promisiuni, speranțe, dar nu s-a întâmplat nimic.

În toamna anului trecut, actualul primar general trecea prin zonă și, când a văzut că bulevardul se oprește în zidul unei clădiri, a oprit, a intrat în curtea Bisericii Labirint, a văzut firma editurii și ne-a contactat. Delegatul nostru i-a spus de dosarul depus cu mult timp în urmă. Primarul a căutat dosarul și, în prima ședință, s-a aprobat tot ceea ce am cerut, astfel că avem un teren primit chiar lângă terenul ce ne-a mai rămas. Prin urmare, vom putea construi un nou sediu lângă Biserica Labirint, într-o zonă centrală a Bucureștiului. Investiția e mare, dar Mare este și Dumnezeu nostru pe al cărui ajutor contăm.

- continuare în pag. 18 -

Tipografia Fast Print

Komori Spika, Komori Litron și Horizon reprezintă nume fără nicio rezonanță în biserică. Cititorul le va privi însă cu alți ochi când va afla că ele sunt comorile lucrării cu publicații – mașinile de tipărit și de broșat ale editurii, în jurul cărora trudes zilnic 20 de angajați ai Tipografiei Fast Print. Au la activ ani de operare, zeci de milioane de „trageri”, inclusiv această pagină, în urma cărora cuvântul gândit și bun de tipar devine bun de citit.

Tipografia are 20 de angajați care se asigură că nu se face rabat de la prioritățile anului 2011: creșterea calității produselor și reducerea timpului de execuție a comenzilor. Tipografia răspunde prioritar comenzilor venite din cadrul bisericii, în special cele ale Editurii Viață și Sănătate, dar și ale instituțiilor bisericii sau ale persoanelor particulare.

În statistici, anul care s-a încheiat, 2010, a însemnat broșarea a peste 970.000 de cărți și tipărirea a peste 8.676.000 de coli de hârtie offset. Practic, au fost gestionate aproximativ 138.816.000 de pagini. Dacă luăm în calcul tipăriturile color: reviste, fluturași, pliante, putem adăuga alte 4.395.000 de coli tipărite la 4 culori. ■

David Iordan, director producție

„Tiparul este un instrument puternic, pe care Dumnezeu l-a rânduit spre a se uni cu eforturile predicatorului, pentru a duce adevărul înaintea tuturor... La multe persoane nu se poate ajunge pe nicio altă cale.” (Christian Experience, pag. 225-227)

- urmare din pag. 17 -

CA: Puteți enumera câteva din succesele editurii?

I.P.: Aș remarca punctual câteva, pentru care Îi mulțumim lui Dumnezeu:

- *Cartea anului* – proiect aflat la a șasea ediție, un tiraj total de peste 4.400.000 de cărți;
- Dezvoltarea rețelei de 34 de librării Sola Scriptura, în colaborare cu Conferințele;
- Lucrarea de colportaj;
- *Ziua porților deschise*: ocazii de experiențe remarcabile pentru editură și o mare binecuvântare pentru membrii bisericii;
- Înființarea Asociației Casa Bibliei și tipărirea a 86.000 de Biblii.

Toate acestea au adus editura noastră într-o poziție foarte vizibilă între editurile-surori din alte țări. În luna martie, când am participat la o întâlnire a Departamentului Publicații, la sediul Conferinței Generale, editura a primit o plachetă de apreciere pentru întreaga activitate.

Remarc aici ziua de 4 iulie – ZIUA BIBLIEI.

Va fi o zi în care vom avea un preț special la Biblii, motiv pentru care încurajez pe fiecare membru al bisericii să cumpere cel puțin o Biblie și să o ofere unui cunoscut. Cred că Biblia este cel mai valoros și potrivit cadou pentru ocazii speciale, mai ales că avem variante de lux și semilux, potrivite spre a fi oferite. Practic, 4 iulie va fi o ZI A PORȚILOR DESCHISE, doar că titlul unic al ofertei este Biblia, într-o ofertă specială.

CA: Departamentul Publicații din cadrul Conferinței Generale a demarat planul „Să aducem speranța în fiecare casă!” pentru următorii cinci ani. Se așteaptă o performanță la nivelul colportajului, al implicării membrilor, al fluxului tehnologic și al metodelor de răspândire a literaturii. Unde ne încadrăm în acest plan? Ce e bine făcut și ce trebuie consolidat?

I.P.: Îi mulțumim lui Dumnezeu pentru acest plan și pentru liderii care îl gestionează. Sunt proiecte solicitante care ne inspiră rugăciuni fierbinți, fixarea de ținte înalte, consacrarea și dependența noastră permanentă de bunul Dumnezeu. În mod special, sunt încântat de proiectul pentru 2012 și 2013, care are în vedere răspândirea unei cărți extrem de importante și potrivite pentru timpul acesta, și anume *Tragedia veacurilor*. Anul acesta am dori să pregătim câteva ediții speciale ale cărții, printre care o ediție de lux cu ilustrații, într-un format mare și pe hârtie de foarte bună calitate, dar și o ediție condensată, pentru a avea pagini mai puține și un preț cât mai mic, să putem răspândi sute de mii de cărți. ■

SĂ NE CUNOAȘTEM FAMILIA ADVENTISTĂ

SAMOA și Insulele TOKELAU

Insulele Samoa formează un arhipelag ce acoperă un teritoriu de aproape 3.000 de km², în zona Pacificului de Sud, și au o populație ce pare că nu depășește 250.000 de locuitori. Politic, țara este împărțită în Samoa Americană, în partea de est, și statul independent Samoa, la vest, cele două fiind separate de un culoar de 64 km de ocean. Cel mai înalt punct este Muntele Silisili, cu 1.858 m, în insula Savai'i, fiind unul dintre cei mai înalți din toată Polinezia.

Insulele Tokelau, după cum se numesc cei trei atoli de corali ce aparțin de Noua Zeelandă, au un teritoriu cumulativ de 10 km² și o populație de 1.500 de locuitori. Insulele sunt așezate la nord de Samoa, au o constituție și instituții proprii.

Mesajul adventist a ajuns în această parte a lumii încă din 1891, când Ellen White a vizitat insula Apia, în drum spre Australia. Totuși lucrarea permanentă a fost începută de dr. Braucht, care a ajuns aici cu vasul *Pitcairn*. A sosit pe 22 octombrie 1895, iar pe 10 noiembrie s-a deschis primul centru medical în Apia. Chiar dacă anumiți coloniști europeni au acceptat mesajul adventist, primii indigeni s-au botezat abia în 1920. În 1900, a fost deschisă prima școală adventistă, iar din 1964, în cadrul unui post de radio local, se transmit și programe de la Vocea Profeției.

În Samoa Americană, prima misiune adventistă s-a deschis în 1944, primii convertiți botezându-se în 1948.

Astăzi, în Misiunea Samoa-Tokelau, sunt 39 de biserici adventiste și 36 de grupe, în care se închină peste 8.000 de credincioși, însemnând, aproximativ un adventist la 30 de locuitori. Printre victimele cutremurului urmat de tsunamiul devastator din 2009, au fost și membri ai Bisericii Adventiste. În ciuda dificultăților de tot felul, membrii adventiști de aici fac planuri misionare și merg înainte prin aceeași credință „dată sfinților o dată pentru totdeauna.” ■

Adrian Neagu, pastor

PUNȚI către OAMENI

(partea a doua)

Continuăm gândurile prezentate în numărul precedent despre modul în care putem construi punți către oameni. Ideea de final a celui articol era că astăzi suntem cu toții martori la un mod de viață fundamentat pe a lua și a acapara. Ne consumăm viața încercând să strângem lucruri, pierzând însă esențialul: *fericirea de a da!* Mântuitorul Însuși, promovând acest principiu, a enunțat o provocare: „Este mai fericit să dai decât să primești.”

Ce putem oferi noi?

Lucruri – Uneori mărunte pentru noi, pot fi de mare ajutor pentru mulți oameni. Toți cei care ajută și se implică în proiecte de întraajutorare vor fi mereu respectați, ascultați, ocrotiți și admirați.

Bani – Deși greu de procurat astăzi, uneori, a-i oferi constituie o sursă de vindecare a propriului egoism, o sursă de inspirație în a cheltui ce rămâne. De exemplu: Zecimea este apreciată și de oamenii necredincioși. Mai mult, folosind banii pentru cauze nobile, pentru promovarea principiilor lui Dumnezeu, contribuim la menținerea unui climat favorabil.

Pe tine – Fizic, emoțional și spiritual, astfel încât să fii implicat în cât mai multe proiecte pe care să le împlinești cu pasiune. Dumnezeu susține astfel de oameni și le oferă ocazia construirii unor relații de durată cu mulți alți oameni.

Misiunea sau scopul vieții

Mulți dintre oamenii de astăzi trăiesc fără să-și pună vreodată problema dacă viața are sau nu un scop. Dacă le punem întrebări despre scopul vieții, majoritatea dintre ei sunt indeciși când răspund, iar dintre respondenții rămași, mulți se centrează pe ei înșiși. Descoperim răspunsuri de genul: să fiu fericit, să am bani, să am siguranță, să am o carieră bună.

Care este scopul vieții sau misiunea pentru care trăim? Cu ce scop trăim pe acest pământ? Putem aminti câteva idei: binele oamenilor, pacea universală, relații bune cu oamenii din jurul nostru, relații care să atragă și să ofere acel confort emoțional prielnic apropiării de Dumnezeu.

Isus Hristos este modelul nostru. El a investit în valori de care ne bucurăm și astăzi. La doar 33 de ani, El slujește total, vindecă, vorbește blând, mângâie în dureri, oferă o simpatie care nu a lăsat indiferent pe nimeni. Domnul Hristos ne confirmă că cel mai bun scop în viață este slujirea altora.

Doar slujind oamenilor, asemenea Lui, descoperim fericirea, acel simțământ atât de rar întâlnit

astăzi. Slujirea are efecte asupra corpului, minții și sănătății în general. Produce o stare de spirit inegalabilă, iar oamenii nu rămân indiferenți.

Aceste mici lucruri îi oferă celui ce le practică o viziune sănătoasă asupra vieții, generează schimbări fericite și aduc satisfacție deplină. Să găsești scop, sens și bucurie în tot ceea ce faci și să atragi pe oameni la Hristos constituie un deziderat ambițios. De multe ori, trăim în așa fel încât nu reușim să ajungem nici măcar la unul dintre acestea.

Vinovatul pentru această situație ne este indicat în Epistola către Galateni 5:19-21, unde apostolul Pavel descrie natura umană decăzută. Această stare păcătoasă o resimțim fiecare și este responsabilă de trăiri sufletești ca: ambiția egoistă, ura, gelozia sau furia.

Din textul biblic descoperim că nu există în om o forță latentă prin care să poată birui tendințele rele și să trăiască după principiile divine, ci Duhul Sfânt este mijlocul rânduit de Dumnezeu pentru a conduce oamenii la Hristos.

Avându-L ca model pe Domnul Isus, suntem îndemnați să-L urmăm în fiecare zi. De la El învățăm să iubim și să slujim. Roade ca: dragostea, bucuria, răbdarea, bunătatea, credința și autocontrolul se vor regăsi în viața și lucrarea noastră.

Cum este viața dumneavoastră? Este marcată de aceste virtuți? Păstrați armonia cerească în casele și bisericile dumneavoastră? Trăiți plini de aceste daruri divine? Dacă nu, ce facem?

Privesc la mine și, pentru că nu pot face toate acestea de unul singur, mă rog și citesc Biblia în fiecare zi. Nu mă supăr să recunosc că am nevoie de mai mult ajutor ca să obțin înțelepciunea și bucuria slujirii. Caut să urmez sfatul plin de dragoste al apostolului Pavel, care ne îndeamnă să nu obosim niciodată în a face binele. Urmăresc să nu părăsesc călăuzirea Duhului Sfânt, care mă va conduce permanent la Hristos și la idealurile Sale. Și sper ca, într-o zi, să fiu ca El. ■

Cristian Purnea este directorul Departamentelor Comunicare și Libertate religioasă, Conferința Oltenia.

Convenția Profesorilor de Teologie

Atitudinea milioanei de adventiști față de revenirea lui Isus depinde de modalitatea interpretării Scripturii de către profesorii de teologie, ai căror studenți sunt viitorii pastori și dascăli ai Bisericii.

Scopul acestui articol este unul informativ, cu privire la un eveniment internațional de marcă, găzduit de Institutul Teologic Adventist (ITA). Este vorba despre Convenția Profesorilor de Teologie din trei Diviziuni ale Bisericii Adventiste mondiale, Diviziuni ale căror sedii se află pe teritoriul Europei: Berna (Elveția), St. Albans (Marea Britanie) și Moscova (Rusia). Cadrele didactice ale facultăților de teologie adventistă din cadrul instituțiilor de învățământ universitar ale Diviziunilor Euro-Africa,

Mijlociu, să se simtă liberi de orice factori care ar fi putut deranja concentrarea deplină a atenției la realizarea obiectivelor unui asemenea eveniment internațional cu profil educațional.

Din culisele organizării și desfășurării Convenției

Un asemenea eveniment are aspecte fixe și aspecte dinamice. Tematica este un element atât fix, cât și dinamic, în sensul că orice ETTC trebuie să aibă o idee centrală bine conturată teologic, ce trebuie să fie, în același timp, suficient de dinamică încât, indiferent de specializare (VT, NT, teologie sistematică, teologie istorică, teologie practică etc.), orice profesor să găsească motivație pentru a prezenta un referat teologic la o asemenea ocazie importantă.

Găsirea tematicii cade în sarcina instituției organizatoare. Aceasta este ajutată de informațiile care îi parvin din formularele de evaluare și recomandare ale Convenției precedente. Așa se face că echipa de organizare de la ITA a convenit asupra tematicii *escatologiei și hermeneuticii* adventiste, fiind ajutată de centralizatorul tematicilor propuse de participanții Convenției de la Zaoksky. Noi am combinat, de fapt, două tematici distincte, dar nu antagonice, într-una singură. De ce? Fiindcă unii dintre profesorii de teologie de la ITA sunt familiarizați cu situația și nevoia comună a diferitelor școli de teologie adventistă din cele trei Diviziuni. Așadar, am avut motive temeinice pentru a lansa această tematică integrată într-una singură.

Ca participant la mai multe Convenții anterioare, pot să vă mărturisesc că atât referatele prezentate în plen, cât și cele prezentate pe secțiuni au stârnit dezbateri foarte viguroase și deschise, nemaîntâlnite în trecut, extrem de serioase și responsabile din punctul de vedere al nevoii atingerii unui consens de fond teologic și de metodă teologică, ambele justificabile biblic și spirito-profetic.

Un alt aspect de care trebuie să țină cont organizatorii ETTC este facilitarea părtășiei dintre profesorii de teologie veniți din diferitele țări ale celor trei Diviziuni. Cele două excursii, cea de la Castelul Peleş și cea de la Palatul Parlamentului, și o masă festivă de părtășie și cunoaștere reciprocă au servit acestui obiectiv.

Trans-Europa și Euro-Asia s-au întâlnit la Cernica, între 27 aprilie și 1 mai 2011, pentru a dezbate o temă de mare actualitate pentru Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea: „Expectative escatologice și hermeneutică adventistă”.

Însărcinarea găzduirii și organizării acestei Convenții bienale a fost acceptată de conducerea ITA ca fiind o onoare și, de asemenea, un semn al prețurii și încrederii acordate nouă de către liderii ecleziastici ai Diviziunii Euro-Africa. Această responsabilitate ni s-a dat cu ocazia celei de a X-a Convenții a Profesorilor de Teologie din Europa (*European Theology Teachers Convention [ETTC]*), care a avut loc la Universitatea Adventistă din Zaoksky, Rusia, în anul 2009.

Așadar, procesul de organizare a celei de a XI-a ediții a ETTC a început în toamna anului 2009. S-a vrut a fi o ocazie în care cei 70 de profesori de teologie, reprezentând douăsprezece instituții universitare din Europa, America și Orientul

din Europa

Paleta etnică și culturală a fost foarte divers constituită și reprezentată de participanții Convenției de la Cernica. De la granița Libanului până la cea a Marii Britanii se întind următoarele țări care și-au trimis reprezentanții școlilor de teologie adventistă: Bulgaria, Serbia, Croația, Ucraina, Polonia, Cehia, Rusia, Germania, Austria, Italia, Franța, Spania, Olanda, Anglia. Am avut și invitați speciali, care au prezentat referate teologice în plen, cum ar fi profesorul Richard Davidson, de la Universitatea Andrews, SUA; Ekkehardt Mueller și Gerhard Pfandl, de la Institutul de Cercetări Biblice al Conferinței Generale, și Lisa Beardsley, director de Educație la Conferința Generală.

Echilibrul în reprezentarea diferitelor școli de teologie, prin desemnarea de vorbitori care să ne prezinte mesajul cu ocazia devoționalelor de dimineața și seara, la serviciile divine din Sabat și la Școala de Sabat, a fost un alt criteriu de organizare la care a trebuit să fim atenți în calitate de gazde și organizatori. Un domeniu unde nu puteam și nici nu era de dorit să acomodăm toate gusturile din Est și din Vest a fost domeniul culinar. Echipa de bucătari de la ITA și asistenții lor – studenți doritori să îi ajute – au planificat fiecare detaliu al meniului complet, cu luni de zile înainte de eveniment. Delegații s-au delectat cu cele mai diverse și specifice oferte ale artei culinare românești, atât în varianta lacto-ovo-vegetariană, cât și vegană.

Obiectivele ETTC și viitorul adventismului european

Prezentăm o listă de obiective ale ETTC care vor avea rolul de a reprezenta concluziile acestui articol.

Ceea ce s-a urmărit la ediția a XI-a a ETTC va putea determina un schimb de direcție în desfășurarea educației teologice adventiste din Europa, o direcție care să contribuie la dezvoltarea unei conștiințe sănătoase a identității adventiste. Tematica a vizat *escatologia*, menținerea unui spirit de anticipare a revenirii lui Isus Hristos, prin aplicarea unei *hermeneutici* biblice și teologice solid înrădăcinate în textul canonului biblic, mai ales în textul inspirat al cărților Daniel și Apocalipsa.

Așadar, obiectivele Convenției, menite să realizeze cele afirmate mai sus, au fost: (1) Încurajarea cercetării teologice prin stabilirea unei tematici relevante

a adventismului contemporan. (2) Oferirea și primirea de ajutor prin deschidere pentru dialog, dezbateri, critici constructive și comentarii aducătoare de clarificări, în cadrul prezentărilor de referate teologice. (3) Conștientizarea profesorilor de teologie din cele trei diviziuni cu privire la existența unui spectru pluralist de poziții teologice-dogmatice, datorită aplicării unor metode și principii hermeneutice și teologice fondate pe premise

raționaliste, idealiste, spiritualiste, postmoderniste etc. în rândul cadrelor didactice din seminarele și facultățile de teologie adventistă. (4) Identificarea și descrierea neambiguă a metodelor hermeneutice greșite de cercetare teologică prin discuții și dezbateri sincere, deschise și bine intenționate, încurajând corectarea vederilor și practicilor teologice incompatibile cu principiile și metodele unei hermeneutici biblice și teologice sănătoase. (5) Responsabilizarea profesorilor de teologie cu privire la implicațiile devastatoare ale aplicării metodei criticiste a Scripturii și Spiritului Profetic asupra vieții spirituale a generațiilor de studenți absolvenți ai instituțiilor de educație adventistă.

În lumina acestor obiective, ne dăm seama că atitudinea milioanei de adventiști față de revenirea lui Isus depinde de modalitatea interpretării Scripturii de către profesorii de teologie, ai căror studenți sunt viitorii pastori și dascăli ai Bisericii. ■

Lect. univ. dr. Szalos-Farkas Zoltán este secretar științific în cadrul **Institutului Teologic Adventist**.

George R. Knight, în prezent pensionat în Oregon, a predat timp de 30 de ani filozofia educației și istorie bisericească, la Universitatea Andrews, Berrien Springs, Michigan.

Preluare din revista *Ministry*, decembrie 2010

Traducere:

Cristina Ruță, asistent-director, Departamentul Educație, Uniunea Română

Un director de liceu mi-a spus recent că a mers la o facultate adventistă pentru a-i intervieva pe absolvenții licențiați. Întrebarea pentru fiecare a fost: Care este deosebirea dintre educația adventistă și educația creștină evanghelică? Niciunul nu a știut să-i răspundă. Cumva, facultatea aceea nu a reușit să le transmită identitatea și misiunea noastră unică?

Concluzia? O școală care nu-și mai înțelege rațiunea de a fi, care și-a uitat mesajul și misiunea până la urmă își va pierde sprijinul. Și așa și trebuie. O școală adventistă care nu este și creștină, și adventistă nu este necesară. Școlile din sistemul de învățământ evanghelic și chiar public pot îndeplini toate funcțiile acesteia. Pastorul Shane Anderson are dreptate când scrie că „părinții adventiști sunt tot mai puțin dispuși să plătească pentru a-și trimite copiii” la instituții de învățământ care și-au pierdut rostul. „La urma urmelor, de ce să plătești mii de dolari ca să-ți trimiți copilul la o școală care nu este diferită de o școală creștină obișnuită sau de școala publică locală?”¹

O armonie necesară

Aceeași problemă îi afectează și pe pastori. Mulți au devenit adepți ai predicării unor bune predici evanghelice și adesea neglijează sau evită adevărurile și misiunea care ne fac adventiști. În cele din urmă, aceasta va duce la autodistrugere. De ce să mai mergi la biserica adventistă, când predicarea este la fel de bună (dacă nu chiar mai bună) la biserica de alături?

Dacă adventismul are o solie și o misiune importante, atunci să le auzim și în școlile noastre, și în bisericile noastre, căci ambele au aceeași misiune.

Problema este, însă, că această conexiune importantă dintre pastorație și educație nu este văzută întotdeauna. De exemplu, un membru al bisericii mi-a scris: „Pastorul nostru a decis că educația creștină este nerelevantă și necâștigătoare de suflete și, prin urmare, școala adventistă locală ar trebui închisă, ca să nu se mai irosească banii pe care el i-ar investi în evanghelizarea lui, ca să câștige suflete. Anul trecut, școala a prezentat un program la fiecare biserică locală, cu excepția bisericii noastre, pentru că pastorul a considerat a fi irelevant pentru membri și o risipă de timp și le-a spus că nu sunt bine-veniți.” Acest pastor chiar a predicat împotriva susținerii școlilor bisericii, deoarece această investiție nu are rezultate imediate.²

Deși acest mod de gândire probabil că nu a lipsit niciodată din rândul nostru, schimbările demografice din corpul pastoral i-au crescut popularitatea. În 1965, aproape 80% din cei 45 de absolvenți licențiați în teologie din clasa mea, de la Pacific Union College, învățaseră în școli adventiste (13 dintre ei erau copii de predicatori). Dar în ultimele decade, tot mai puțini copii de pastor intră în lucrare, din cauză că părinții lor au minimalizat aspectele unice ale soliei. Totodată, un număr tot mai mare de convertiți adulți care intră în lucrarea pastorală nu au petrecut nicio zi într-o școală a bisericii. Raționamentul lor este că, dacă școala publică a fost suficient de bună pentru ei, atunci va fi suficient de bună și pentru copiii membrilor lor. Această mentalitate contribuie, fără îndoială, la restrângerea continuă a sistemului educațional al bisericii. În 1945, raportul dintre numărul de elevi din școlile adventiste și numărul de

membri era de 25%. Cifra a rămas relativ constantă până în 1965. Însă de atunci procentul a scăzut abrupt, la 15% în 1985 și 9% în 2000. În același timp, tot mai mulți elevi neadventiști se înscriu la școlile noastre, ceea ce reduce raportul la aproape 5%.

Unii pastori, care văd sistemul educațional drept antimisiune, par să aibă argumente logice: *Dat fiind că subvențiile pentru școli constituie adesea suma cea mai mare din bugetul bisericii, nu ar fi mai bine ca banii aceștia să fie redirecționați către niște scopuri „mai bune”?* Și, în plus, *rezultatele educației adesea nu sunt imediat vizibile.*

Sunt valide aceste supoziții? Un pastor care nu a lucrat niciodată într-o școală contestă cu vehemență aceste argumente. „Din experiența personală, pot să spun că educația adventistă este una dintre căile cele mai eficiente pentru a-i pregăti pe tineri pentru a doua venire a lui Hristos. Mai mult, cred că școlile noastre – conduse corespunzător – pot face ca lucrarea aceasta să aibă mai mult succes decât orice altă metodă de evanghelizare în parte, fie seminare de Apocalipsa, plantare de biserici, evanghelizare focalizată pe nevoile oamenilor, fie servicii de închinare contemporane. Totodată, cred că educația adventistă a fost cheia propagării misiunii noastre în lume.” Și, tot el spune, „școlile noastre sunt picioarele care vor menține în cursă Mișcarea Adventistă.”³

Puterea influenței

Care dintre cele două poziții este cea corectă? Pentru un răspuns scurt, nu trebuie decât să ne întoarcem către istoria lumii. Nu fără motiv statele și bisericile au căutat să controleze educația. Cine modelează politica educațională modelează viitorul. Astfel, nu este dificil să vedem o logică în faptul că Biserica Adventistă a înființat, încă de la început, un sistem educațional care să pregătească viitorii membri și lideri ai bisericii.

Trecând dincolo de funcția socială a sistemului, este nevoie să înțelegem forța influenței didactice. Majoritatea pastorilor își văd enoriașii o oră, două pe săptămână și, în general, se adresează într-un cadru larg, impersonal, unor adulți care deja și-au format caracterul și au luat cele mai importante decizii ale vieții. Spre deosebire de ei, un profesor de școală primară are contact direct cu elevii timp de 30 de ore săptămânal, elevi care la această vârstă sunt foarte impresionabili.

Ceea ce duce la o întrebare simplă: Ce fel de persoană vă doriți să aibă o așa influență puternică

asupra copiilor voștri? Cine vreți să le definească atitudinile și valorile? Un necreștin, un creștin cu o înțelegere diferită a Bibliei sau un adventist consacrat, cu aceleași convingeri ca și voi?

Profesorii sunt verigi puternice între copiii voștri și Dumnezeu, între copiii voștri și un mod de gândire și viață creștin-adventist. Într-un fel sau altul, profesorii vor influența valorile copiilor voștri și felul în care înțeleg ei adevărul.

Cu ani în urmă, pe când eram pastor în Texas, printre membri erau și doi soți consacrați care doreau din toată inima să ofere cea mai bună educație posibilă singurei lor fetițe. Erau de acord că sistemul public nu reprezenta soluția cea mai bună. Însă nu exista nicio școală adventistă în zonă. În cele din urmă, au decis că o școală catolică era o alternativă mai bună decât școlile de stat. Au fost însă șocați când fiica lor le-a spus că vrea să se călugărească. Au descoperit puterea educației ca forță modelatoare a vieții.

Nu există niciun dubiu în privința potențialului evanghelist al educației adventiste. Dar cum rămâne cu partea financiară? Sunt școlile bisericii devoratoare de bani? Singurul studiu pe care îl cunosc pe această temă a arătat că bisericile neasociate cu o instituție de învățământ au avut, în medie, pierderi de membri și zecime, în fiecare an școlar, iar bisericile care susțineau o școală au înregistrat anual creșteri și la numărul de membri, și la zecimi.⁴

Două lucrări, o misiune

De-acum ar trebui să fie limpede că adventiștii din corpul pastoral și adventiștii din lucrarea de educație au o singură solie și o singură misiune. Și unii, și alții lucrează pentru o lume pierdută pentru care mântuirea în Hristos și credința în revenirea Lui în slavă sunt singura speranță autentică.

Amândouă lucrările sunt educaționale, amândouă sunt pastorale și starea fiecăreia este legată de starea celeilalte. Amândouă sunt operațiuni de linia întâi în războiul împotriva păcatului și a răului. Și amândouă prosperă cel mai bine când se sprijină reciproc. ■

1. Shane Anderson, *How to Kill Adventist Education (and How to Give It a Fighting Chance!)*, Hagerstown, MD, Review and Herald Pub. Assn., 2009, pag. 22, 56.
2. Vezi George R. Knight, „Why Have Adventist Education?” *The Journal of Adventist Education*, 67,5 (Vara 2005) pag. 6.
3. Anderson, *How to Kill Adventist Education*, no. 12, pag. 144.
4. Interviu cu Larry Blackmer, „Gathering Greatness”, *Adventist Review*, 27 iulie 2006, pag. 8-13.

Depresia, o tulburare ce ne poate afecta? (II)

În numărul precedent a fost prezentată o tulburare afectivă foarte cunoscută: depresia. Am discutat, atunci, despre simptomele, cauzele și caracteristicile acesteia în perioada copilăriei.

În acest număr vor fi prezentate caracteristicile acestei afecțiuni în perioada adultă.

Este oare posibil ca un creștin să fie afectat de această maladie a secolului nostru? Cu siguranță, răspunsul este afirmativ. Cartea Sfântă ne descoperă o multitudine de astfel de exemple, prin trăirile prorocului Ilie, ale împăratului David sau Ezechia, care, deși experimentaseră protecția lui Dumnezeu, nu au fost scutiți de astfel de încercări.

Depresia adultului – Poate fi determinată de: boală, pierderea serviciului, conflicte în familie sau la locul de muncă, decesul cuiva apropiat, îngrijorări financiare, nemulțumiri legate de comportamentul copiilor etc., toate acestea ducând la o scădere a încrederii în sine, la o dezamăgire profundă, neliniște, teamă, oboseală, disperare, inutilitate, culminând chiar cu intenția de suicid.

Creștini fiind, avem la dispoziție ajutorul lui Dumnezeu pentru a ieși din această stare, citind în Psalmii 34:18 – „Domnul este aproape de cei cu inima înfrântă și mântuiește pe cei cu duhul zdrobit.”

Depresia postnatală – În momentul în care se văd cu un „bulgăre de aur” în brațe, tinerele mame își dau seama că viața lor nu mai este la fel ca cea de dinainte și astfel apar temerile că nu știu ce e de făcut cu el, uneori simțindu-se insuficient de pregătite pentru a face față, cu bine, acestei provocări, temându-se de această nouă responsabilitate. În primele zile după naștere pot apărea sentimente de tristețe, de îngrijorare, de disperare și de neputință. Este foarte important ca în această perioadă mamele să fie susținute de familie, deoarece starea lor emoțională va afecta și starea bebelușului. Un aport important în această perioadă îi revine și tânărului tată, care are rolul de a fi alături de soție și copil, susținând-o atât emoțional, cât și în activitățile casnice.

Depresia vârstnicului – În această etapă, depresia se poate manifesta mai ales sub forma somatizărilor și este provocată de sentimente de inutilitate, singurătate sau izolare. Diversele decese care au loc printre cunoscuți și în familie, bolile cronice care apar la această vârstă, diminuarea capacității fizice, scăderea rezistenței, scăderea acuității vizuale și auditive, diminuarea confortului material, spitalizările frecvente – toate acestea pot duce la apariția depresiei.

De aceea, în această perioadă, este foarte important ca vârstnicul să fie înconjurat de cei dragi și să i se ofere un climat familial favorabil și plin de afecțiune.

Tratarea depresiei

Netratată, starea de deprimare se accentuează în timp și poate duce uneori la apariția tentativelor de suicid. S-a demonstrat că psihoterapia, medicația, propria dorință de vindecare, o alimentație corectă, exercițiul fizic, relațiile interpersonale de calitate sunt esențiale pentru a depăși aceste tulburări și pentru a împiedica apariția recidivelor. Când întâlnim oameni care suferă de depresie, este foarte important să le arătăm dragostea noastră, sprijinul nostru și mai ales speranța în vindecarea și în mântuirea Domnului Isus Hristos, așa cum este scris în 1 Petru 1:13 – „...încingeți-vă coapsele minții voastre, fiți treji și puneți-vă toată nădejdea în harul, care vă va fi adus, la arătarea lui Isus Hristos.”

Pentru a stabili dacă suferă de depresie, o persoană își poate evalua starea de sănătate răspunzând cu „da” sau „nu” la următorul chestionar:

1. Te simți trist sau iritat?
2. Ți-ai pierdut interesul pentru activități pe care altădată le făceai cu plăcere?
3. Simți schimbări în ceea ce privește apetitul sau modificări în greutate?
4. Simți modificări ale somnului?
5. Ai sentimente de vinovăție?
6. Nu te poți concentra, ai probleme cu memoria sau cu luarea unor decizii?
7. Te simți obosit sau fără energie?
8. Au remarcat colegii că ești neliniștit sau că ai un randament scăzut în activitățile tale?
9. Te simți dezamăgit, fără speranță, inutil?
10. Ai avut gânduri de sinucidere?

Dacă s-au obținut mai mult de 5 răspunsuri afirmative, este necesar să se apeleze la un specialist.

Dumnezeu să ne ajute ca sănătatea noastră să sporească și să avem parte de echilibru atât pe plan fizic, cât și psihic. ■

Laura Fierbințeanu, psiholog

„Stai lângă Mine!”

Dacă mergi pe continentul african în sezonul uscat și privești, în liniștea dimineții, cerul albastru, ai senzația că te afli mult mai aproape de el. La noi, în unele nopți cu aer uscat și cer senin, stelele îți par că strălucesc mai viu, invitându-te parcă să ajungi până la ele, acolo sus.

Jos, pe pământ, ne încercăm vremuri grele din toate punctele de vedere. Suntem generația suprasolicitată emoțional, moral și fizic. Noi, ca femei, parcă simțim o greutate și mai mare de îngrijorare, teamă și nesiguranță, care ne încovoie întreaga ființă.

Dacă suntem tinere, în pragul marilor alegeri, ne întrebăm la fiecare pas: „Doamne, pe ce cale să apuc? Sunt gata să accept planurile Tale, în locul celor care îmi atrag privirile și inima?”

Dacă avem o familie, provocările sunt și mai mari. Avertizarea biblică ne răsună repetat în mintea agitată de griji și probleme. „O femeie înțeleaptă își zidește casa, dar una nebună o dăruie cu mâinile ei.” Ce mare responsabilitate! Dar de ce nu scrie: „Un bărbat înțelept...”? De ce tocmai noi? De ce noi – soție și mamă – trebuie să fim cele înțelepte pentru ca lucrurile să meargă bine? Tocmai noi, „vasul mai slab și mai fragil?”

Dacă puii noștri au ajuns adolescenți, îngrijorarea se transformă uneori în panică. Ce putem face pentru acești copilași, deveniți parcă deodată mari, ca ei să fie fericiți pe pământul acesta, dar mai ales pentru veșnicie?

Timpul care trece ne deschide un nou capitol: părinții noștri bătrâni. Odată puternici, stâlpi în biserică și familie, iată-i din ce în ce mai slăbiți, mai dependenți de noi, tot mai avizi după prezența noastră – ca niște copii. „Ce va fi cu ei? Ce se va mai întâmpla în viitor? Cum voi putea face față situației?”

Sub frământul acestor întrebări, trece viața mea și a ta, cu stres, dureri de stomac, dereglări hormonale, insomnii, creștere în greutate... Ce e de făcut?

În Cuvântul lui Dumnezeu se află răspunsul la întrebările născute din chinul sufletului: „Iată un loc lângă Mine; vei sta pe stâncă...” (Exod 33:21). Nu te uita la valurile amenințătoare și nu asculta urlul mării! Nu te înfricoșă de lumina orbitoare a fulgerelor! Lângă Mine, pe stâncă, ești în siguranță. „Nu te teme de nimic, stai pe loc și vei vedea izbăvirea pe care ți-o va da Domnul, în ziua aceasta. Domnul Se va lupta pentru tine, dar tu stai liniștită.” (Exod 14:13,14)

Din proprie experiență, știu că nu fără efort poți ajunge aici. În mod firesc, tendința este să te zbați, să intervii, să rezolvi... Dimpotrivă, lupta este aceea de a sta liniștită și de a te bizui pe Acela care n-a cunoscut nicio înfrângere. În ceasul tainic al rugăciunii, cu capul ascuns în poala Lui, varsă-ți inima! Spune-I ce te doare, apoi predă-I Lui povara pe care și așa n-o poți purta! Dumnezeu, care te cunoaște, este interesat de orice amănunt din viața ta. Și, dacă-I vei permite, El va lupta pentru tine.

Fiecare dintre noi trebuie să treacă marele examen, marele test al credinței, în această viață. Suntem oare dispuse să intrăm în „odihna Lui”? Dacă da, atunci cerul înstelat ni se va părea mult mai aproape prin ochii credinței, și invitația de a ne transfera casa de pe acest pământ în Împărăția slavei, așa cum odată i s-a făcut și lui Enoh, ni se va face și nouă: „Bine, rob bun și credincios, intră în bucuria Stăpânului tău!” ■

Brândușa Cristescu

Știri

la Zi

din viața bisericii

Rubrică realizată de **Adrian Dobre**, Departamentul Comunicare, Uniunea de Conferințe

▶ Documentarul *Adventiștii*, premiat cu 3 distincții importante

Filmul *Adventiștii*, al Casei de Producție Journey Films, a fost premiat cu trei distincții importante pentru filmele de televiziune din Statele Unite ale Americii. Pe lângă faptul că se numără printre cele mai bine vândute DVD-uri din categoria religie, pe Amazon.com, documentarul a câștigat prestigiosul Premiu Gabriel Award, Premiul de Argint Peer și un Premiu Telly.

Deși Premiile Gabriel sunt sponsorizate de Academia Catolică de Profesioniști în Arta Comunicării, filmul *Adventiștii* a fost premiat ca fiind cel mai remarcabil film despre religie difuzat la nivel național anul acesta în SUA.

Filmul lui Martin Doblmeier a primit și Premiul de Argint pentru cel mai bun documentar de lung metraj, la ediția 2010 a Premiilor Peer, în cadrul ceremoniei organizate la sfârșitul lunii trecute la Clubul Presei Naționale din Washington, D.C., sponsorizate de TIVA (Asociația pentru Televiziune, Internet și Video).

Premiile Telly onorează cele mai bune programe locale, regionale sau transmise prin cablu, precum și cele mai reușite producții de film sau videoclipuri create pentru internet. Documentarul *Adventiștii* a concurat alături de alte 13.000 de producții înscrise din toate cele 50 de state ale Americii și de pe 5 continente, la cea de-a 31-a ediție a Premiilor Telly, câștigând unul dintre premii.

▶ Întâlnire aniversară la Școala Sanitară din Brăila

Școala Sanitară adventistă din Brăila aniversază anul acesta 20 de ani de la înființare. Cu această

ocazie, absolvenții organizează o întâlnire cu toți cei care au fost elevi și profesori (toate generațiile) ai acestei școli. Evenimentul va avea loc pe 20 august 2011, sub mottoul: „Până aici și de aici înainte!”

Înscrierile se fac până pe data de 1 iulie, la: Mihail Liviu Sbiera, tel. 0745.521.062, email: mihail_sbiera@yahoo.com sau la Monica Albu, tel. 0720.777.757, email: monica_albu@yahoo.com.

▶ Biserica Stejaru, proiect finalizat

Sâmbătă, 30 aprilie 2011, a avut loc inaugurarea Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea Stejaru, din județul Teleorman. A fost prilejul în care și-au găsit împlinirea eforturile unite ale Bisericilor Adventiste: Madrid-Emaus (Spania), Peretu 2 și Peretu 4 (România), în cadrul unui proiect început în urmă cu un an.

La eveniment au participat, din partea Uniunii Române, pastorul Nelu Burcea, precum și pastorii Neațu Aurel, Răducan Viorel și Ristea Florian, ca reprezentanți ai bisericii din zona Oltenia. Din partea autorităților locale a fost prezent primarul Alexandru Moise.

▶ Hirotonire de pastori în Conferința Transilvania de Sud

Sâmbătă, 14 mai 2011, în Conferința Transilvania de Sud au fost întăriți prin binecuvântare trei pastori: Mihanoș Claudiu, comunitatea Mediaș-Pisc, Păpai Ferencz-Ervin, comunitatea Reghin B, respectiv Vlad Bogdan, comunitatea Luduș-Betel.

În comunitatea Mediaș-Pisc, serviciul divin de hirotonire a pastorului Mihanoș Claudiu a fost susținut de

către Eduard Călugăru, trezorerul Uniunii Române, Lucian Cristescu, președintele Conferinței Transilvania de Sud, și Horea Tămășan, trezorerul Conferinței.

În comunitatea Luduș-Betel a fost hirotonit pastorul Vlad Bogdan. Mesajul spiritual a fost rostit de pastorul Teodor Huțanu – președintele Uniunii Române, iar din partea Conferinței Transilvania de Sud au fost prezenți pastorul Szász Ernest, secretar, și pastorul Szász-Cserei Géza, director de tineret.

În comunitatea Reghin B a avut loc hirotonirea pastorului Păpai Ferencz-Ervin. Uniunea Română a fost reprezentată de pastorii Teodor Huțanu, președinte, și Călugăru Eduard, trezorer, iar din partea comitetului Conferinței Transilvania de Sud au fost prezenți pastorii Lucian Cristescu, președinte, Szász Ernest, secretar, Tămășan Horea, trezorer, și Szász-Cserei Géza, director de tineret, dar și alți pastori din zonă.

speranțatv

Ești curios cum va arăta noul site **Speranța TV** începând cu data de **1 iunie**?

www.sperantatv.ro

- transmisiune în direct
- emisiuni arhivate
- program TV
- știri
- blog

► **ADRA Romania – beneficiara unui nou program de sprijin al victimelor violenței domestice**

ADRA România, alături de alte două organizații implicate în lupta împotriva violenței în familie, Fundația Sensiblu și Asociația Diaconia, vor beneficia în următoarea perioadă de un program de susținere a femeilor care au nevoie de certificate medico-legale în urma agresiunilor din familie.

În cadrul proiectului, vor fi decontate integral certificatele medico-legale pentru 80 de femei, victime ale violenței domestice, care beneficiază de serviciile specializate ale celor trei organizații neguvernamentale din București.

Proiectul, din care face parte și Institutul Național de Medicină Legală, ca partener strategic, a fost demarat cu ocazia Zilei Internaționale a Familiei – 15 mai – de două organizații importante: Avon Cosmetics și Fundația Sensiblu.

► **Întâlnirea „păstorilor” din România**

Soțiile pastorilor din toată țara s-au întâlnit, în zilele de 13 și 14 mai, la Stupini, pentru a avea un Sabat petrecut ca într-o familie. Gândită ca un popas de cunoaștere și părtășie, această reuniune s-a desfășurat sub impresia timpului pe care îl trăim.

Experiențele, gândurile și proiectele prezentate au conturat același mesaj: „Slujind din iubire”, slujim aproapei, fie el fratele din biserică pe care o păstoresc, vecinul cu care îmi împart ambientul căminului, colegul de muncă sau oricine are nevoie de ajutorul meu, de aproape sau de departe.

Din partea Diviziunii Euro-Africa a fost prezentă Maria José Brito, coordonatoarea Asociației Soțiilor de Pastori, a cărei meditație a amintit de nevoia de „oprire” la picioarele Domnului Isus.

Greta Iorgulescu, coordonatoarea Asociației Soțiilor de Pastori din cadrul Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România, a afirmat, printre altele, că „femeile credincioase sunt vase de alabastru care aleg să-și ofere parfumul Mântuitorului”.

► **Depunere de proiecte la ASI Romania**

Asociația Adventistă pentru Suport și Inițiativă din România (ASI) anunță deschiderea, începând cu 1 iunie 2011, a sesiunii de depunere de proiecte în vederea finanțării pentru anul 2012. Pot fi depuse proiecte din următoarele domenii: educațional, evanghelistic, social și medical. Depunerea proiectelor se realizează exclusiv online, accesând site-ul www.asiromania.ro. Data-limită de trimitere a proiectelor este 15 august 2011. Vor fi considerate înscrise și vor fi evaluate numai proiectele pentru care aplicantul a primit confirmarea electronică a înscrierii proiectului.

Prof. univ. dr. Leonard Azamfirei, vicepreședinte ASI

► **Un nou centru pentru seniori**

Asociația „Eugenia”, cu sediul în București, va deschide în a doua parte a lunii iunie așezământul pentru bătrâni „Centrul Seniorilor”. Acesta se află situat în comuna Leordeni, jud. Argeș.

„Centrul Seniorilor” va oferi cazare în condiții sporite de confort, asistență socială, asistență medicală și stomatologică, gimnastică medicală și fizioterapie.

Cei interesați pot folosi pentru detalii următoarele numere de telefon: 021.327.09.76; 021.336.80.49, 0745.999.726 și 0727.377.068.

► **Pastorul Nelu Dumitrescu a trecut la odihnă**

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea din România anunță trecerea la neființă, în ziua de 5 mai 2011, a pastorului Nelu Dumitrescu, președinte al Uniunii de Conferințe în perioada 1990-1995.

Născut la 10 ianuarie 1928, în Policiori, Buzău, Nelu Dumitrescu a fost un om dinamic, optimist, care inspira încredere și speranță. Era apropiat de oameni și consecvent în convingerile sale religioase.

Într-un număr viitor vom reveni cu un articol despre viața și activitatea sa.

Vă așteptăm la Casa de odihnă Sovata, în seriile programate astfel:

- I. 20 – 30 iunie
- II. 4 – 14 iulie
- III. 18 – 28 iulie
- IV. 1 – 11 august
- V. 15 – 25 august
- VI. 29 august – 8 septembrie
- VII. 12 – 22 septembrie

Programările se fac la Casa de Pensii a Uniunii de Conferințe a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, tel.: 021/269.03.38, 0740.10.10.25, e-mail: casapensii@adventist.ro.

Prețul pentru 1 persoană – cazare și 3 mese – este de 80 lei/zi. Copiii între 4-14 ani beneficiază de reducere 50%.

Plata se face integral, pentru masă și pentru cazare, la Casa de Pensii:

- 1. În contul: RO70BRDE445SV2372 7864450 – BRD Sucursala Jolie Ville.
- 2. La casieria Casei de Pensii – Uniunea de Conferințe.

Dorim să aveți zile de neuitat la Casa de odihnă Sovata.

„Cunoscând binele și răul”

Întrebare: *Întotdeauna m-a intrigat expresia „cunoștința binelui și răului”, așa cum este ea reprezentată de pomul interzis (Gen. 2:9,17; 3:5,25). De ce această experiență interzisă includea și binele? Nu voia Dumnezeu ca oamenii să cunoască binele?*

Răspuns: Întrebarea dumneavoastră m-a intrigat și pe mine mult timp, iar răspunsurile care se dădeau de obicei nu mă satisfăceau, tocmai pentru că nu explicau ce caută binele în această ecuație a păcatului. Cândva, căutam să înțeleg Scriptura recurgând la meditația filozofică atunci când nu înțelegeam ceva. Dar, de cele mai multe ori, metoda nu merge. Este mult mai înțelept să mă întreb: Oare, ce sens avea această expresie în limba vorbită de autorul biblic? Răspunsul poate fi adesea foarte diferit de așteptările noastre.

În cazul „cunoștinței binelui și răului”, lucrurile par simple pentru început, fiindcă toți știm ce este cunoștința și noțiunile de bine și de rău. Dar binele și răul pot fi înțelese ca stări sinonime cu fericirea și nenorocirea (în ebraică și, de asemenea, în română) sau, dimpotrivă, ca noțiuni morale. Iar cunoștința poate fi știință, cunoaștere, pregătire, învățatură, știre, conștiință etc. Așa că lucrurile nu mai sunt simple cum par la prima vedere. Care sunt sensurile intenționate aici?

Dacă am căuta să investigăm fiecare termen în parte, am risca să ne abatem de la subiect, în acest caz. Cheia înțelegerii corecte a expresiei „cunoștinței binelui și răului” nu se află într-o analiză amănunțită a fiecărui termen component, ci în modul cum este folosită expresia în Biblie, ca un tot unitar. Singurul loc în care expresia aceasta se repetă în aceeași formă ca în Geneza 2 – 3 este tot în scrierile lui Moise, în Deut. 1:39 – „Iar pruncii voștri, despre care ați zis că vor fi de jaf, și copiii voștri, care astăzi **nu cunosc binele și răul**, ei vor intra acolo, lor le voi da țara și o vor stăpâni.”

După textul de mai sus, „necunoașterea binelui și răului” este acea stare de dependență morală asociată cu vârsta copilăriei, când părinții hotărăsc pentru copil ce este bine și ce este rău. Am descoperit aceasta cu ani în urmă, când am observat că expresia „a cunoaște binele și răul” se găsește, în afară de Geneza, doar în Deuteronomul 1. Mai târziu însă, am găsit studii teologice adventiste care ajunseră la aceeași concluzie.¹

Această pagină este rezervată răspunsurilor la întrebări formulate de cititorii și consultanții revistei noastre.

Dorim astfel să fim aproape de dumneavoastră și să răspundem corespunzător la frământările spirituale întâmpinate.

Adresa de contact este: Curierul Adventist, str. Erou Iancu Nicolae nr. 38-38A, Voluntari, jud. Ilfov, cod 077190 sau curierul@adventist.ro.

Vă mulțumim pentru colaborare!

Tradiția iudaică marchează momentul responsabilității față de Lege, prin ceremonia de *bar-mițva* („fiu al poruncii”) sau *bat-mițva* („fiică a poruncii”), care se face la vârsta de 13 și, respectiv, 12 ani, adică aproximativ vârsta pubertății. Odată cu această ceremonie, copilul evreu devine complet responsabil față de datoriile religioase și morale care-i revin și, totodată, poate participa activ la serviciul divin sinagogal.

Ideea din spatele acestei tradiții trebuie să fi fost foarte veche. Pe Iisus, la vârsta de 12 ani, Îl găsim la Templu, afirmându-Se pentru prima dată ca persoană responsabilă înaintea lui Dumnezeu, pe care-L recunoaște ca singurul Tată (Luca 2:42-49). Iar profetul Isaia vorbea (c. 734 î.Hr.) despre copilul Immanu-El (o prefigurare a lui Mesia): înainte ca Immanu-El să ajungă la vârsta când „să știe să lepede răul și să aleagă binele”, cele două puteri unite împotriva Ierusalimului (Damascul și Samaria) aveau să fie înfrânte de asirieni (Is. 7:16), între anii 732-722 î.Hr., deci după maximum 12 ani.

Referirea la vârsta răspunderii morale (c. 12 ani) ca fiind vârsta sub care copilul „nu cunoaște binele și răul” sau vârsta de la care începe responsabilitatea conștiinței morale ne poate ajuta să înțelegem corect relația dintre Creator și Adam. Dumnezeu i-a dat omului autoritate asupra întregii lumi create, i-a dat și capacitatea de a cunoaște și a governa lumea, de a da nume și a clasifica viețuitoarele, după cum și Dumnezeu, creând lucrurile, le-a dat nume. În ce privește cunoașterea fericirii,

omul nu avea limite arbitrare, se putea bucura, după plăcere, de orice vedea și atingea, pentru simplul fapt că Dumnezeu așezase în el instincte și legi bune, fără să existe riscul de a le încălca.

Totuși Dumnezeu și-a rezervat dreptul de a defini ce este bine și ce este rău dincolo de legile naturale. Autonomia morală aparține Creatorului. Supunerea de bunăvoie și recunoștința față de Dumnezeu nu au fost sădite ca niște instincte în om, ca reflexe necondiționate, altminteri ele nu ar fi fost adevărate virtuți. În această privință, Dumnezeu a apelat la conștiința omului, cerându-i supunere necondiționată, prin care omul să-și recunoască astfel calitatea de creatură, să-și recunoască dependența morală. Asemenea unui copil, omul trebuia să accepte că Dumnezeu, ca Părinte, este Cel care definește moralitatea, Cel care știe ce-i bine și ce-i rău. De aceea, pomul interzis a jucat rolul unei urne de vot, unde, prin abținere, omul își manifesta respectul și închinarea față de Creator.

Nu este de mirare că Șarpele a venit cu tentația tocmai în acest punct, insinuând că Dumnezeu ar avea o agendă meschină, iar o minte deșteaptă nu se împotmolește

în interdicții stupide și viclene. Omul este făcut după chipul lui Dumnezeu, a primit autoritate asupra întregii creații; prin urmare, de ce ar trebui să-i spună altcineva ce-i bine și ce-i rău? Dacă Dumnezeu n-ar fi spus că este rău să te înfrunți din pomul acela, ar mai fi fost rea acea cunoaștere? A „cunoaște binele și răul”, a avea capacitatea de a defini ce este bine și ce este rău sunt un atribut și o autoritate numai ale lui Dumnezeu, față de care, chiar și după ce ne vom dezvolta o veșnicie, vom rămâne mereu copii.

După cădere, Dumnezeirea Își exprimă tristețea și ironia amară, repetând cuvintele Șarpelui: „Iată că oamenii au devenit ca unul din Noi, «cunoscători ai binelui și răului»” (Gen. 3:22). Ca urmare, li s-a oprit accesul la arborele vieții, ca să-și dea seama că sunt muritori, nu zei. În Paradis nu pot locui doi dumnezei; unul este în plus. Noua divinitate autoproclamată a fost scoasă afară, pentru a învăța de la capăt care îi este statutul real.

Nu întâmplător, la sfârșitul istoriei, înainte de intrarea în noul Paradis, Dumnezeu a fixat un ultim test universal și escatologic. Un test foarte ușor, care, de asemenea, nu are o mare virtute în sine, dar care arată cărui Dumnezeu ne închinăm: Creatorului sau creaturii? Numai Dumnezeu știe ce este bine și ce este rău. Nouă ne revin încrederea și atașamentul, recunoașterea efectivă că autoritatea, bunătatea și înțelepciunea lui Dumnezeu sunt mai presus de toată deșteptăciunea noastră. ■

Lect. univ. drd. Florin Lăiu, Institutul Teologic Adventist

1. A se vedea articolul lui A. M. Rodriguez („Knowing Good and Evil”), din 13 febr. 1997, de pe site-ul Biblical Research Institute: <http://biblicalresearch.gc.adventist.org>.

Recunoașterea calității de cult

Gelu Panait | Juridic

Extras din LEGEA nr. 489 din 28 dec. 2006, privind libertatea religioasă și regimul general al cultelor

Art. 17

(1) Calitatea de cult recunoscut de stat se dobândește prin hotărâre a Guvernului, la propunerea Ministerului Culturii și Cultelor, de către asociațiile religioase care, prin activitatea și numărul lor de membri, oferă garanții de durabilitate, stabilitate și interes public.

(2) Recunoașterea statutelor și a codurilor canonice se acordă în măsura în care acestea nu aduc atingere, prin conținutul lor, securității publice, ordinii, sănătății și moralei publice sau drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Art. 18

Asociația religioasă care solicită recunoașterea calității de cult va formula o cerere în acest sens la Ministerul Culturii și Cultelor, însoțită de următoarea documentație:

a) dovada că este constituită legal și funcționează neîntrerupt pe teritoriul României ca asociație religioasă de cel puțin 12 ani;

b) listele originale cuprinzând adeziunile unui număr de membri, cetățeni români, cu domiciliul în România cel puțin egal cu 0,1% din populația României, conform ultimului recensământ;

c) mărturisirea de credință proprie și statutul de organizare și funcționare, care să cuprindă: denumirea cultului, structura sa de organizare centrală și locală, modul de conducere, administrare și control, organele de reprezentare, modul de înființare și desființare a unităților de cult, statutul personalului propriu, precum și prevederile specifice cultului respectiv.

Art. 19

(1) În termen de 60 de zile de la data depunerii cererii, Ministerul Culturii și Cultelor înaintează Guvernului documentația de recunoaștere a cultului, însoțită de avizul său consultativ, întocmit pe baza documentației depuse.

(2) Dacă documentația este incompletă sau statutele conțin prevederi contrare legii, acestea se restituie motivat spre completare sau modificare, iar termenul de soluționare se prelungește corespunzător. ■

Gelu Panait, jurist, Uniunea de Conferințe

De-unde-vine ...?

Mami, tati, Neli și Mihuț erau împreună la masă. Era spre seară.

– Fac io iugățunea, spuse Mihuț.

Bineînțeles, toți au fost de acord, iar Mihuț începu să spună, pe limba lui, rugăciunea *Tatăl nostru* pe care o învățase și era foarte bucuros să arate acest lucru ori de câte ori avea ocazia.

– ... pinea noat-lă țea de toate jii-eie nă-ne-o nuă aștăji țî ... nu ne duțe nisipită țî apălă-ne de țel lău, căți ale Ta ețte putelea, țî împălățilea, țî țlaba, amin!

– Amin!

Neli îngâna ca pe un cântecel: „Pâinea noastră cea de toate zilele, dă-ne-o nouă astăzi...” Apoi, deodată i-a venit o idee. De fapt a avut o „revelație” – a înțeles brusc ceva important și s-a grăbit să-i explice și lui Mihuț, care era mic și nu înțelegea toate lucrurile, așa ca ea.

– Știi, Mihu, de fapt, pâinea... nu ne-o dă Dumnezeu, o cumpărăm noi de la supermarket. Înțelegi, nu vine de la El, ci de la magazin.

Ținând cana de ceai în mână, tata zâmbea.

– Dar, la supermarket, *de unde vine* pâinea? întrebă el.

Neli își aminti că văzuse o mașină pe care erau desenate pâini, chifle, covrigi și din care niște oameni descărcau lăzi cu pâine, le puneau pe un fel de cărucior și le duceau în supermarket. Mihuț nu părea interesat de discuție. Luase o mușcătură bună de pâinică și acum făcea curse printre farfuriile de pe masă cu ceașca, în chip de mașină. Dar Neli îi spuse tot lui, foarte convinsă:

– Ei, Mihu, pâinea vine de la brutărie. Acolo se face.

– Hmm, știu și eu? murmură tati zâmbind. Și la brutărie, *de unde vine* pâinea?

Neli se uită serioasă la tata. Rămase puțin pe gânduri.

– Nu vine, o face brutarul, din făină, drojdie...

– Sigur. Și făina *de unde vine*?

– Păi... De la moară, adică se face din grâu, iar grâul vine...

– Îmi place cum gândești, spuse tati, mereu zâmbitor.

– Și mie îmi place jocul acesta de-a *de-unde-vine*...

Acum întreb eu, da? De unde vine grâul?

– Din depozit, din magazie sau hambar...

– Și în hambar *de unde vine*? întrebă Neli bucuroasă că știa răspunsul.

– Spui tu?

– Sigur. Din spic. Și spicul, vine dintr-un bob, pe care Dumnezeu l-a făcut să crească, fiindcă i-a dat apă de la ploaie și căldură de la soare...

– Bravo! Foarte bine, aprobă tati.

Dar Mihuț nu înțelesese cum e cu acest *de unde vine*.

– Da' une e poaia, că pouă afală, nu în pinica mea.

Ute, pinica mea nu ale poaie, niți soale, spuse el serios, ridicând felia de pâine cu unt de arahide. Ale nunt, țî coază, țî miej, țî duțe...

– Așa este, pâinica e dulce, pentru că e din făină integrală. Și „dulceața” pâinii tot de la Domnul vine.

– De țe? intră Mihuț în joc.

– Fiindcă Domnul ne iubește. Vă iubește pe voi, care sunteți mici, și vrea să creșteți mari, așa cum crește spicul înalt, din bobul micuț. Domnul ne iubește și pe noi, cei mari, și vrea să ne dea putere să muncim și să vă ajutăm să ajungeți niște oameni buni și de nădejde. De aceea, El „a învățat” boabele să ia putere din pământ, și de la ploaie, și de la soare, pentru noi, oamenii, ca să fim sănătoși, puternici și bucuroși. Și, ca să vă placă pâinica, a făcut să aibă gust bun – pe lângă puterea de la apă și de la soare, care se adună în bob, a pus și ceva dulce. Dulce, ca iubirea.

– Aha... Dar iubirea *de unde vine*? întrebă fetița, căreia îi mai venise o idee.

– Din inimă, răspuse mami, intrând și ea în joc.

– Și în inimă *de unde vine*? întrebă tati.

– De la Dumnezeu, răspuse Neli serioasă, de unde vine și dulcele din bobul de grâu, nu-i așa?

– Bine Doame-Doame, aiți, în iminioala mea? întrebă Mihuț serios, ducând mânuța spre inimioară.

– Nu! sări Neli de pe scaun.

Mihuț se opri încurcat, cu mânuța în aer.

– De țe nu bine Doame-Doame în iminioala mea?

– Ba vine, Mihu, îl liniști, Neli. Am spus „nu”, ca să nu pui mâna pe cămașă. Ai unt pe degete și te pătezi. Stai să te șterg cu șervețelul. Uite așa! Ai și mustăți de lapte. Ha-ha! Hai să le ștergem și pe ele, spuse Neli grijulie, ca o soră mai mare.

– Muciumec. Țtai șă te pup că nu ma' am iăptic ia botic, spuse Mihuț și își sărută surioara pe obraz.

Neli îl sărută și ea. Mami și tati se prinseră de mână. Ochii lor străluceau. Neli mai avu o idee:

– Vreți să ne rugăm rotund? Pot să încep eu?

S-au ridicat toți în picioare, iar Mihuț, pe scaun, ca să fie înalt. Și-au dat mâinile.

– Doamne, Îți mulțumim pentru pâinică, pentru grâu și pentru ploaie...

– Ți pentu soale, ți pentu duțe...

– Și pentru copiii noștri sănătoși, continuă mami.

– Și pentru că ne iubești și pui în inimile noastre iubire din iubirea Ta. Te rugăm, Doamne, ajută-ne să le oferim și celorlalți din ea. Ajută-ne să Te iubim și să Te ascultăm mereu. Prin Fiul Tău iubit. Amin. ■

Alina Badea

Vremea redeșteptării

Apelul recent la „Redeșteptare și Reformă pentru Misiune”, care a fost adresat de Conferința Generală către biserica mondială, a prins aripi spre împlinire și în România. În zilele de 11 și 12 aprilie 2011, la inițiativa Uniunii Bisericii AZȘ, s-au întâlnit la Stupini, pentru **analiză, rugăciune și post**, Comitetul Executiv al Uniunii și comitetele celor șase Conferințe. Atmosfera a fost atât de inspiratoare și de duhovnicească, încât participanții au avut trăiri cu adevărat unice.

Acest timp de cercetare a ajutat fiecare dintre cele șase Conferințe să planuiască un eveniment asemănător împreună cu pastorii ei. Așa se face că, în zilele de 3 și 4 mai, corpul pastoral din Conferința Muntenia s-a întâlnit la Stupini pentru **analiză, rugăciune și post**. L-am văzut pe Dumnezeu lucrând puternic în sufletele noastre. N-am să uit niciodată experiența rugăciunii colective de la Stupini. O sută de pastori care stau pe genunchi în rugăciune, fără grabă, nu la două sau la trei rugăciuni, ci la un lanț de rugăciuni, nu de două sau de trei ori pe zi, ci de nenumărate ori de-a lungul unei zile este ceva care nu se uită. Am văzut lacrimi care au curs pe obrajii unor colegi. Am citit pe fețele lor responsabilitatea chemării divine care-i apasă. Am văzut entuziasmul lor pentru redeșteptarea personală, dar și pentru cea colectivă. Am rămas impresionat de încrederea unor colegi în realizarea redeșteptării. Am văzut și am auzit o parte însemnată din mărturisirile care au fost făcute, mărturisiri care au ocupat peste două ore din programul Sfintei Cine. Fiecare dintre noi L-a simțit pe Dumnezeu aproape. Am înțeles că El așteaptă de la noi să mijlocim în rugăciune pentru poporul Său și să facem tot ce depinde de noi, în vederea redeșteptării. Ne-am despărțit în atmosfera solemnă a unui angajament de credincioșie față de Dumnezeu și unui față de altul. Privind în urmă, la aceste două zile, pot spune ca și Iacov că aici a fost „poarta cerurilor” (Gen. 28:17).

Am convingerea că experiența de la Stupini nu a fost doar pentru două zile. Îmi aduc aminte cu deosebită plăcere de un coleg mai în vârstă care, în următoarea zi după plecarea de la Stupini, îmi scria ceva de genul: „Frate George, am făcut trei predici pentru **redeșteptare**, pe care le voi prezenta sâmbătă în biserica X. Vă rog, citiți-le și prezentați-le Domnului în rugăciune! Rugați-vă și pentru mine ca să fiu împuternicit de El! Mă simt mic,

neputincios pentru o lucrare așa de mare. Rugați-vă și pentru biserica X! Doresc ca Dumnezeu să conducă viața mea și a bisericii mele la redeșteptare.” Mi-am luat un timp special de rugăciune. Am mijlocit pentru acest coleg mai mult ca oricând până atunci. Mi-a scris după Sabat. Era plin de bucurie pentru ce făcuse Dumnezeu în Sabatul acela. Mi-a povestit, cu entuziasm, că la apelul făcut în biserică toți au ieșit în față pentru reaconsacrare.

Cu aceeași plăcere mi-aduc aminte de colegii pastori din Buzău care, la câteva zile după ce au venit de la Stupini, au plănuit o tabără de **rugăciune** pentru adulți. L-am întrebat pe colegul care m-a invitat să particip la această tabără: „Ce așteptați de la mine? Ce trebuie să fac? Ce subiect să pregătesc?” Mi-a răspuns: „Nu este nevoie să pregătiți nimic. Este o tabără doar pentru rugăciune.” Era pentru prima dată în viața mea când auzeam așa ceva. Nu o tabără de recreere, ci una de rugăciune. Undeva, în mijlocul naturii, se întâlnește frățietatea din Buzău doar pentru rugăciune. Să nu răspundă Dumnezeu la aceste rugăciuni? Să nu se întâmple nimic după aceea? Nu este posibil așa ceva. Dumnezeu va lucra în urma rugăciunii.

Vorbind despre efectele rugăciunii și despre Cerul care așteaptă să reverse redeșteptarea, Ellen G. White scria:

„Coborârea Duhului Sfânt asupra bisericii este așteptată ca și când ar trebui să aibă loc în viitor, dar biserica are privilegiul de a se bucura de ea acum. Căutați-o, rugați-vă pentru ea și credeți în ea. Noi trebuie să avem revărsarea Duhului Sfânt, iar Cerul așteaptă să o ofere.” (Evanghelizare, pag. 701)

Înclin să cred că adventismul din România trăiește astăzi o experiență specială. La nivelul fiecărei Conferințe se întâmplă ceva în sensul redeșteptării. Sunt rugăciuni stăruitoare pentru redeșteptare. Sunt mărturisiri publice și personale care se fac. Sunt inițiative de încurajare a redeșteptării. Când mai adăugăm lângă acestea vindecarea rănilor dintre frați, prin împăcare, trăirea zilnică a adevărului descoperit și mărturia personală, atunci se va întâmpla ce spunea Ellen G. White:

„Când calea pentru Duhul lui Dumnezeu va fi pregătită, binecuvântarea va veni. Satana nu poate să împiedice revărsarea binecuvântării asupra poporului lui Dumnezeu, așa cum nu poate să închidă ferestrele cerului pentru ca ploaia să nu vină peste pământ.” (Adevărata redeșteptare, pag. 10)

Dumnezeu să reverse peste poporul Său **Redeșteptarea și Reforma pentru Misiune!** ■

Georgel Pirlitu este președintele Conferinței Muntenia.

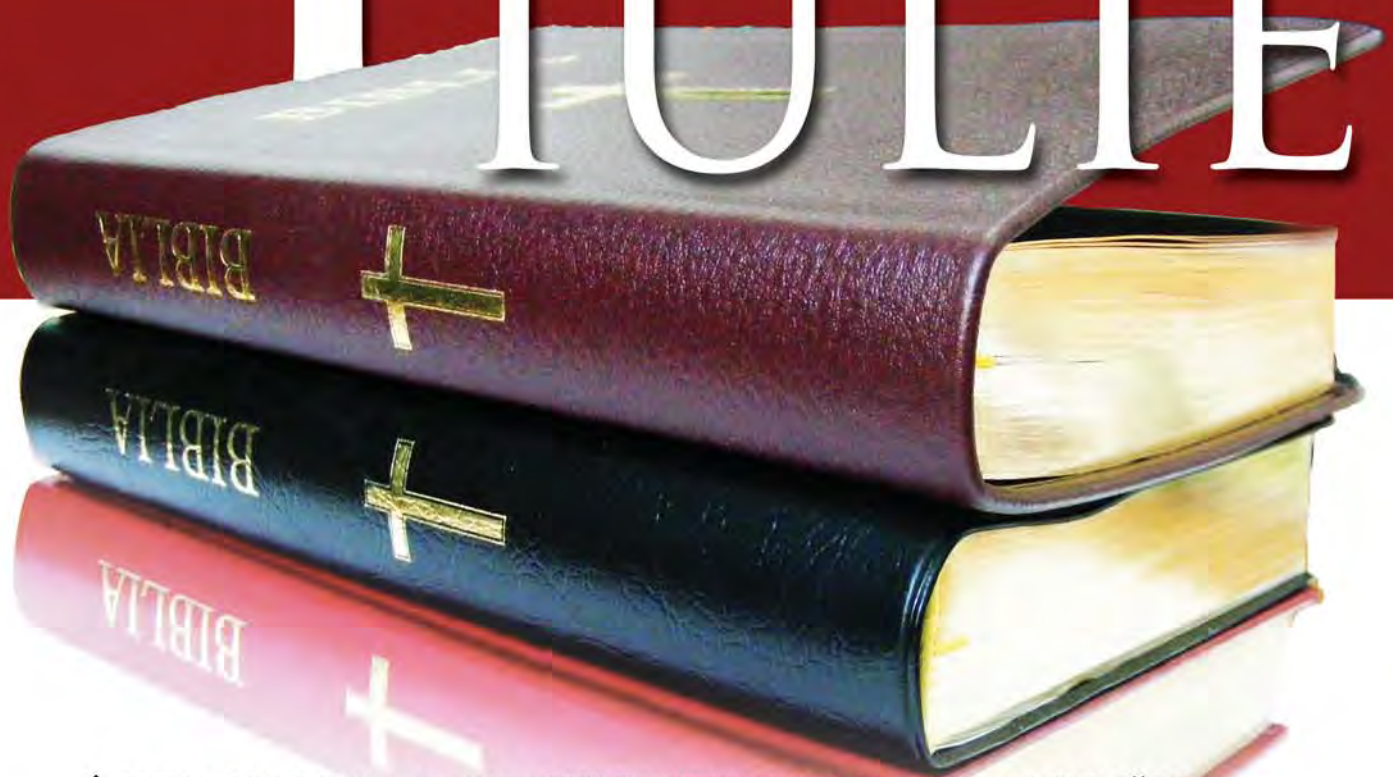
PREȚURI
INCREDIBIL
DE MICI

ZIUA BIBLIEI

LA EDITURA VIAȚĂ ȘI SĂNĂTATE

4 IULIE

2011

ÎNTRE ORELE 0 și 24, PE 4 IULIE, PUTEȚI COMANDA NUMĂRUL DORIT DE BIBLII** ÎN UNA DINTRE URMĂTOARELE MODALITĂȚI:

1. Prin telefon: 021.323.00.20; 021.326.17.50; 021.326.17.51; 021.326.17.52;
021.327.04.02; 021.322.94.61

Fax: 021.323.00.40

Mobile: 0740.10.10.34; 0726.71.46.64

2. Pe site-ul www.viatasisanatate.ro

3. Prin mesaj e-mail, la comenzi@viatasisanatate.ro

4. Personal, la librăriile Sola Scriptura din țară

5. Personal, la depozitele Editurii

(ATENȚIE, Depozitul din București, str. Labirint nr. 116 s-a mutat pe str. Vulturilor nr. 31, zona Hala Traian).

** în limita stocului disponibil

FOLOSEȘTE OCAZIA PENTRU A OFERI O BIBLIE!